

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI
BARTOLOMEJ

ROČNÍK XXX.

ČÍSLO 8

AUGUST 2022

Poklad

Pastoračné centrum - Odpustová slávnosť - Výmeny kňazov - Tábory
Rozhovor s Jozefom Repkom - Hľadanie pokladov - Ústna modlitba

Požehnanie farského pastoračného centra v Prievidzi, 3. júla 2022

Poklad, ktorý túži zaplniť naše srdce

Dostal som nedávno otázku: „A kde mám poklad?“ Bola reakciou na túto časť evanjelia: „Lebo kde je váš poklad, tam bude aj vaše srdce.“ (Lk 12,34). Moja odpoveď bola krátka: „Tvoj poklad je myšlienka na Boha.“ Keby úvodník nemusel byť dlhší, tu by som prestal písať, ale ...

Drahí priatelia, čím vzácnejšia vec, tým dôstojnejšie miesto jej vyberáme. Aj vzácneho host'a usádzame za vrch stola. Ale čo urobíme s pokladom vzácnejším nad všetky vzácnosti?

Kristus hovorí: „Prideme k nemu a urobíme si uňho príbytok.“ (Jn 14,23) Host' prišiel, a... Už od dverí sa mu nik nevenuje. Čo znamená venovať sa tejto „návšteve“? Apoštol Pavol píše: „Oslavujte Boha vo svojich telách i vo svojich dušiach.“ (1 Kor 6,20) Ako?

Evanjelista Ján začína svoje evanjelium správou o Slove a cirkev po ňom opakuje - Kristus je Slovo (Jn 1,1). A trón prebývania slova je myseľ alebo - podľa východných otcov - srdce. (Východní otcovia často identifikujú srdce ako centrum myšlienok.) Najvzácnejší Poklad túži tróniť v našom srdci, túži zaplniť našu myseľ. Chce byť prítomný na svojom tróne našou neustálou myšlienkou naň, lebo Kráľ je prítomný už len vyslovením jeho mena.

To je ten vrchol nášho stola určený vzácnej návšteve. Čo sú v porovnaní s tým zlaté monštrancie či vykladané bohostánky? Kristus - Otcovo Slovo - prítomný, neustále kontemplovaný a ospevovaný, sýti našu dušu, tak ako sa oči kupca, ktorý všetko predal, sýtia pohľadom na tú najvzácnejšiu perlu (Mt 13,44 - 46).

Jozef Durkot, gréckokatolícky farár

Požehnali zrekonštruované priestory pastoračného centra

V nedeľu 3. júla 2022 boli slávnostne požehnané zrekonštruované priestory pastoračného centra, ktoré bolo vybudované v priestoroch suterénu budovy fary na Mariánskej ulici.

Po nedeľnej detskej svätej omši o 10:30 sa farské spoločenstvo v sprievode presunulo do budovy fary. Nový pán farár Jozef Repko v krátkom príhovore pripomenul, že rekonštrukcia sa realizovala ešte za pôsobenia pána farára Mareka Sabola, za čo mu vyslovil v mene celej farnosti poďakovanie. Po krátkej liturgii a požehnaní obnovených priestorov sa zúčastnení krátko podelili o svoje dojmy na pripravenom agapé. Vďaka presunutiu plynovej kotolne sa podarilo rozšíriť priestory a vytvoriť dve samostatné miestnosti, ktoré sú k dispozícii pre pastoračné aktivity všetkých

vekových skupín vo farnosti. Zlepšili sa tak podmienky pre činnosť spevokolov, spoločenstiev, ružencového bratstva, misijného klubu a ďalších kolektívov, ale aj pre prípravy a katechézy, rokovania či iné stretnutia, denné detské tábory či neformálne vzdelávanie. Obnovené boli aj sociálne zariadenia a zázemie pre odloženie pomôcok a iných potrieb. Nech dobrý Boh požehná toto dielo, aby po náročnom období pandémie vytvorilo pre farské aktivity a živé spoločenstvo čo najlepšie podmienky.

Alojz Vlčko

Aslanovci tentoraz skončili druhí

V sobotu 25. júna sa v Necpaloch uskutočnil už 6. ročník podujatia s názvom ŠUFUT. Ide o zábavno-súťažné podujatie skladajúce sa z dvoch hlavných častí - prvá je zameraná na prípravu čo najlepších šúlancov, druhá na hranie bezkontaktného futbalu. Práve do tej druhej sa so svojim družstvom zapojil aj páter Michal Paluch, SchP.

Súťažný tím pátra Michala - Aslanovci - 5. ročník podujatia vyhral, a teda sa čakalo, ako to dopadne tento rok. Zostava hráčov bola úplne iná, z kňazov sa do hry zapojil ešte aj kaplán zo Zapotôčiek Martin Mičko. Družstvo sa úspešne dostalo až do finále, no putovný pohár napokon predsa len odovzdalo ďalej. Víťazmi sa stali nováčikovia v súťaži - Slza Hradec. Bezkontaktný futbal sa hrá podobne ako stolový futbal, ibaže so živými hráčmi. Tí sa počas zápasu neustále musia držať tyče a pohybovať sa môžu iba do strán. Zakázané je podliezanie a zavesenie sa na tyč. Jedna hra trvá 2 x 6 minút a pri tvorbe družstiev nezáleží na pohlaví ani veku. V Necpaloch sa tento rok zápasy dohrali až do víťazného konca i napriek chvíľkovému prudkému dažďu, ktorý futbalistov počas hrania zastihol. Po skončení

športovej časti nasledovala ešte tombola a krátka tanečná zábava s hudobnou skupinou Necpalanka.

Text: Petra Humajová
Foto: Slavomír Petráš

Zo zasadnutia farskej rady

Nový pán farár Jozef Repko sa s členmi farskej rady stretol len pár dní po svojom príchode do farnosti, vo štvrtok 7. júla. Cieľom tohto stretnutia bolo navzájom sa zoznámiť a vyriešiť tie najnutnejšie záležitosti. Patril medzi ne najmä program blížiacej sa mariánskej púte, ale tiež umiestnenie torza sochy sv. Bartolomeja, pochádzajúcej pôvodne z priečelia farského kostola, na iné dôstojné miesto, keďže na priečelí sa už nachádza jej replika. Budúci kalendárny rok by mali prebehnúť voľby do novej farskej rady.

Text a foto: Petra Humajová

Odpustová slávnosť sv. Sedmopočetníkov - patrónov gréckokatolíckej farnosti v Prievidzi

UŽ 23. júla sobotnou večerňou o 17:45 začali gréckokatolíci v Prievidzi svoju odpustovú slávnosť k svätým Sedmopočetníkom (svätí Cyril, Metod, Sáva, Naum, Angelár, Gorazd, Kliment) - apoštolom slovanských národov. Vrcholom slávenia bola svätá božská liturgia sv. Jána Zlatoústeho v nedeľu o 10:30, ktorej predsedal vladyka Peter Rusnák, biskup bratislavskej eparchie.

Spolu s vladykom slávil liturgiu aj o. protopresbyter Igor Cingel' (dekan z Trenčína) a náš miestny správca farnosti o. Jozef Durkot. Pri slávení bol prítomný aj o. Jozef Repko, prievidzský farár, a o. diakon Marek Vachna (z Bratislavy).

Vladyka Peter vo svojej homílii nabádal veriacich, aby sme sa nechali dotknúť Kristom - to je nechať sa premeniť Ježišovou láskou. Kristus na náš hriech, na to, ako ho zraňujeme (bol zraňovaný na kríži), odpovedá svojim milosrdenstvom, a teda my, dotknutí jeho láskou, musíme odpustenie šíriť ďalej.

Po liturgii a myrovaní nasledoval sprievod okolo chrámu s čítaniami evanjelií, spoločná fotka a potom spoločný obed. V rámci posedenia a hodovej hostiny si deti našej farnosti pripravili krátky hudobno-kultúrny program pre všetkých vyšším vekom obdarovaných zúčastnených,

keďže tento deň bol pápežom Františkom vyhlásený za Deň starých rodičov s možnosťou získať plnomocné odpustky.

Text: Júlia Šujanová
Foto: Marián Šujan

Ďakujeme, otec Marek Sabol

Pán farár Marek Sabol bol vysvätený za kňaza 1. 7. 2000 ako 24-ročný. Dva roky bol kaplánom vo Zvolene, rok v Banskej Bystrici a rok v Prievidzi. Dva roky bol farským administrátorom v Prievidzi - Veľká Lehôtka a trinásť rokov tu bol farárom. Ďalšie tri roky pôsobil ako farár v Prievidzi - mesto. Takže môžeme povedať, že takmer celý svoj doterajší kňazský život prežil vo farnosti Prievidza.

Otec Marek bral svoju farnosť vo Veľkej Lehôtke od začiatku ako svoju rodinu. Nikdy nezaháľal, vždy niečo prerábal, vylepšoval, zabezpečoval. Aby sa veriaci dobre cítili v kostoloch (aj v Hradci a Malej Lehôtke), urobil v nich viaceré úpravy interiéru aj exteriéru. Tiež dbal na dôstojné okolie kostolov.

Duchovný život i vzťahy

Pred každou svätou omšou si vyhradil čas na spovedanie. Veľkú vážnosť vždy prikladal sviatosti pomazania chorých a zopatraniu zomierajúcich. Aj v noci bol ochotný vstať a prísť k zomierajúcemu. A ktokoľvek umieral, ku každému prišiel slávnostne oblečený v snehobielej košeli, nikdy nerobil rozdiel. Na Vianoce nemohol v kostole chýbať vysoký strom tradične ozdobený perníkmi.

Vždy mal názor, že fara má slúžiť farníkom. Preto faru vo Veľkej Lehôtke s pomocou brigádnikov upravil tak, že deti a mládež tu mohli tráviť svoj voľný čas, hrať stolové hry alebo sa stretnúť s rovesníkmi. Veľký záujem bol o farské detské tábory, mal tam mnoho pomocníkov a vždy vedel do kuchyne zabezpečiť potraviny za výhodnú cenu. Na táborové parené buchty si asi spomenie každý účastník.

Ochotne pomohol každému, kto to potreboval, či už s kosením, dobrou radou alebo pomocnou rukou pri stavbe. Vždy sa staral aj o kríže pri cestách medzi dedinami, zorganizoval brigádnikov a spoločne zveládili tieto miesta. Snažil sa organizovať rôzne akcie, aby sa farníci navzájom lepšie spoznali.

Nezabudnuteľné púte

Takmer každý rok v spolupráci s cestovnou

kanceláriou pripravil nejakú púť spojenú s poznávaním iných krajín. Vďaka nemu farníci navštívili miesta, na ktoré by sa ináč asi nikdy nedostali - Lurdy, Fatima, Rím, ale aj Nemecko, Čechy, a posledná púť pred pandemiou bola do Poľska až pri severné more. Keď ho presunuli v roku 2019 do farnosti Prievidza - mesto, tešili sme sa, že bude pokračovať s organizovaním púť aj u nás, ale pandémia a pracovná zaneprázdnenosť to prekazili.

Otec Marek sa aj tu hneď pustil do práce. Zmenu si určite všimli najmä tí farníci, ktorí navštevujú pravidelne faru. Po príchode otca Mareka tu zavládol nevidaný poriadok, všetko nepotrebné zmizlo. A keďže budova fary už nutne potrebovala opravu, čas v období pandémie využil na výmenu starých drevených okien, vchodových dverí a prebudovanie zasadacej miestnosti. Vznikli tu ozaj pekné priestory.

Prerábka fary

Otec Marek už vtedy plánoval stavebné úpravy pastoračného centra v suteréne fary tak, aby vznikli väčšie priestory, ktoré by mohli slúžiť na stretávanie farníkov a detí. To sa mu podarilo tesne pred jeho odchodom, aj keď ešte nestihol všetko dokončiť.

Pastoračné centrum sa zmenilo k nepoznaniu. Prekládka kotolne, zväčšenie priestoru odstránením priečok, nové hygienické zariadenie, nové rozvody elektriny, plynu a vody, kuchynka, terénne úpravy okolo fary, bezbariérový vstup do fary, atď. Obdivuhodné, čo stihol za taký krátky čas. Aj keď nemá stavebné vzdelanie, jeho skvelé nápady by určite ocenili aj odborníci.

Rovnako zaviedol poriadok aj v sakristii a v kostole. Roky zapratávané priestory sa mu podarilo vyprázdniť a usporiadať všetko potrebné. Zaviedol tiež pevný spovedný poriadok. Pred každou svätou omšou je možné sa vyspovedať a pred sv. omšou o 12:00 sviatosť zmierenia vyluhujú vždy dvaja kňazi. Mal mnoho ďalších plánov. Mohol ešte pár rôčkov zostať u nás...

Jeho odchod do inej farnosti nás mnohých zaskočil. Konečne po období pandémie bolo možné sa spoločne bez strachu stre-

távať, viac sa spoznať. My, Prievidžania, ale aj ľudia z okolitých dedín, sme si ho veľmi obľúbili ako dobrého spovedníka, kazateľa a priateľa.

Otec Marek sa nest'ážoval, povedal, že prisahal biskupovi poslušnosť, tak rád pôjde tam, kde ho posielala. A tak by to malo byť, aj keď je nám za ním ľúto a určite aj jemu nebolo ľahké opúšťať svoju prvú farnosť, kde prežil toľko krásnych rokov.

Hovorí sa, že „prvá farnosť je ako prvá láska“. Ale život ide ďalej, otec Marek zostáva v našich modlitbách. Dúfame, že na nás nezabudne a budeme radi, keď sa občas ukáže v Prievidzi alebo ho navštívime na jeho novom pôsobisku v Rudne nad Hronom.

Ďakujeme za všetko a prajeme mu veľa požehnaní v novej farnosti!

Text: Elena Cagáňová

Foto: Alojz Vlčko

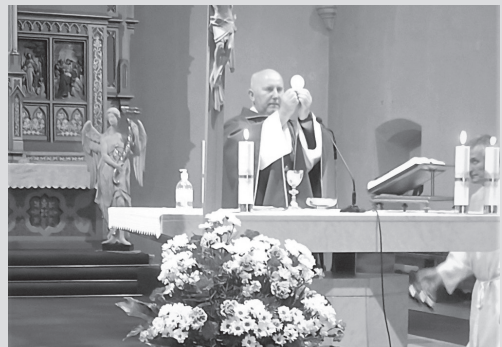
Vitajte u nás, otec Jozef Repko

Ako to už býva, odchod jedného znamená príchod druhého. A tak po odchode Mareka Sabola, vynikajúceho človeka a kňaza, nám Pán preukázal znovu veľkú milosť a poslal nám úžasného kňaza Jozefa Repka.

Často rozmýšľam, či si to my, Prievidžania, zaslúžime, mať takýchto dobrých kňazov, či to vieme oceniť. Verím tomu, že väčšina z nás áno. Pán nám poslal kňaza, ktorý bol prefektom v kňazskom seminári v Badíne a vyučoval nových kňazov. Už jeho prvé kázne svedčia o jeho širokom rozhlade, duchovnosti a znalosti Písma.

Hneď po príchode sa začal aktívne zaujímať aj o činnosť vo farnosti. Zúčastnil sa redakčnej rady časopisu Bartolomej, zaujímal sa o prácu farskej rady, stretol sa na fare s lektormi aj s členmi klubu priateľov misií, atď. Je vidieť, že nebude sedieť zatvorený na fare, ale svoju službu v Prievidzi berie naozaj vážne. Tešíme sa na spoločné chvíle prežité s ním či už pri svätých omšiach, spovediach, alebo iných farských aktivitách.

A pevne verím, že my, farníci, mu jeho pôsobenie v našej farnosti nebudeme zneprí-

jemňovať, ale budeme mu vždy na pomoci. V jednom rozhovore na otázku, čo ho v kňazstve najviac naplňa, odpovedal: „Chvíle so živým Kristom, ktoré prežívam vo sv. omši a adorácii, a mariánska úcta. Z pastoračných aktivít je to najmä práca s deťmi a mládežou. Ochota byť tu pre človeka, vhod i nevhod...“ K tomu niet čo dodať, iba byť vďační Pánovi za dar kňazstva.

Elena Cagáňová

Ako oddychovať s Bohom

Môžu učitelia vôbec oddychovať? Vedia učitelia oddychovať? Mnohé ich svedectvá hovoria, že to pre nich nie je až také jednoduché. A to aj napriek množstvu času, ktorý majú na oddych k dispozícii.

Práca učiteľa počas školského roka je jeden „megarýchly kolotoč“, z ktorého nie je ľahké vystúpiť. Možno to prirovnať k pocitu, ktorý máte po jazde na húsenkovej dráhe - potrebujete sa z nej opäť vrátiť do pokoja.

Učitelia na PSS FH v Prievidzi sa o to pokúsili hneď začiatkom júla, keď sa všetci zúčastnili na duchovných cvičeniach v Nitrianskom Rudne s témou oddychu. Sprevádzal ich nimi P. Matúš Palaj, SchP. Počas troch dní previedol učiteľov modlitbami, ktoré mali posilniť ich túžbu po Bohu, aby ich oddychovanie počas leta bolo zmysluplné. Vysvetlil, aké dôležité je múdro oddychovať a aké potreb-

né je pre zachovanie zdravia dávať druhým len toľko, koľko vládžeme.

V krátkych a nenáročných prednáškach ukázal páter Matúš na to, čo zabíja túžbu po Bohu (chaos, ustarostenosť, kompromis s ľahkým hriechom, zasnívanosť, maškrtnosť). A naopak, zdôraznil deväť vecí, ktoré posilňujú medziludské vzťahy ako reálny obraz nášho vzťahu k Bohu.

Duchovné cvičenia boli napriek veľkým horúčavám veľmi spontánne a radostné, za čo patrí veľká vďaka Bohu, pátrom piaristom i samotným učiteľom.

Text: Elena Blašková, foto: fb školy

Páter Janko sa rozlúčil s Prievidžanmi

Po dvadsiatich štyroch rokoch ukončil svoje pôsobenie v Prievidzi páter Ján Hríb, SchP. V nedeľu 10. júla slúžil rozlúčkovú sv. omšu v piaristickom Kostole Najsvätejšej Trojice a Nanebovzatia Panny Márie.

Za tie roky si páter Janko získal srdcia mnohých či už úsmevom, charakterom, alebo aj pesničkami, a tak sa s ním prišlo rozlúčiť toľko ľudí, až kostol praskal vo škvoch. V kázni prezradil, že cieľom jeho pôsobenia

v Prievidzi bolo nielen viesť deti k Bohu, ale tiež naučiť ich správať sa k sebe i k ostatným milo a láskavo, keďže aj citát, ktorý si dal na prímiečny obrázok, znel: „Mojím povolaním je láska.“ (sv. Terézia z Lisieux).

V závere svätej omše sa pátrovi Jankovi poďakoval páter provinciál Juraj Ďurnek, SchP, i primátorka mesta Prievidza Katarína Macháčková, ktorá ocenila jeho pôsobenie v našom meste a ako dar mu odovzdala kríž.

Páter Janko ešte dlho po sv. omši rozdával autogramy do svojej knihy Ako pierko na hladine. Veriaci sa s ním mohli odfotiť a všetko dobré do ďalších rokov mu zaželať i osobne.

Text: Mário Orság, foto: Štefan Kollár

V Nitrianskom Pravne sa zišli ctitelia Panny Márie Karmelskej

V nedeľu 17. júla sa v Kostole sv. Jána Krstiteľa v Nitrianskom Pravne konala púť k Panne Márii Karmelskej (Škapuliarskej), na ktorej sa opäť zišli jej ctitelia zo širokého okolia, vrátane Prievidze.

Náboženský program sa začal už v sobotu, no najväčšia účasť bola už tradične na nedeľnej slávnostnej svätej omši o 10:30 h. Miestny farár dp. Pavel Michalovič privítal ako hlavného celebranta dp. Jozefa Repku, farára z farnosti Prievidza - mesto.

Ten vo svojej kázni pripomenul starú anekdotu: Pán Ježiš prichádza k svätému Petrovi pri nebeskej bráne a kontroluje zoznamy tých, ktorí mali byť pustení do neba. Ako číta mená, pozerá dovnútra a vidí, že je ich tam oveľa viac. A tak sa obráti na Petra: „Vieš mi to vysvetliť?“ No a Peter hovorí: „Pane, pod' sa pozrieť.“ A zoberie ho do komôrky Panny Márie, kde bolo otvorené okno a tým oknom vstupovali tí, ktorí si ju uctievali. Podľa anekdoty sa Pán Ježiš usmial a povedal: „To je v poriadku.“

Mnohí, ktorí nosia sv. škapuliar, vedia, že tento príbeh nebude ďaleko od pravdy. Určite pocítili, že sa jeho prijatím stali tak trochu „mamičkinými miláčikmi“. A to nielen bohato obdarovávanými, ale aj zázračne posilňovanými v životných skúškach. Možnosť vstúpiť do Bratstva sv. škapuliara v Nitrianskom Pravne opäť využilo veľa nových členov.

Prísľub, že nikto, kto bude nosiť sv. ška-

puliar dôstojne, nebude zatratený, nám naša nebeská Matka ponúkla za cenu riadneho plnenia si kresťanských povinností (modlitba, dodržiavanie prikázaní, pristupovanie k sviatostiam), života v čistote podľa stavu a každodennej modlitby určenej kňazom (spravidla Pod Tvoju ochranu sa utiekame). Povinné je aj sústavné nosenie sv. škapuliara.

Ak niektorých pútnikov neprotiahla táto svätenina, určite neodolali dobre známej láskyplnej a pohostinnej atmosfére, ktorá končí stretnutím pri občerstvení pred kostolom.

Text a foto: Mária Suríková

Piaristický letný tábor upevnil vzájomné vzťahy

Tak ako každý rok, aj tentoraz sa piaristi rozhodli spríjemniť deťom prázdninový čas táborom. Táborový týždeň od 3. do 9. júla sme prežívali na Skalke pri Kremnici. Deti mali vďaka fantastickým animátorom každý deň o zábavu postarané.

Program tábora bol veľmi pestrý. V horskom prostredí sme zvládali túry, v ktorých sme využívali nadobudnuté vedomosti. Svoje talenty sme rozvíjali v rôznych aktivitách, ako napríklad pri maľovaní, športovaní... Pri všetkých týchto činnostiach sme zároveň upevňovali vzájomné vzťahy a priateľstvá. Duchovnú silu nám svojím príchodom priniesol páter Janko Hríb. Na chvíľu s ním budeme všetci dlho spomínať. Čas rýchlo plynul a nás opäť čakala rozlúčka s túžbou v srdci o rok sa znova stretnúť a obohatiť sa o nové skúsenosti a priateľstvá. Vďaka za tento tábor nepatrí len animátorom, ale aj pracovnému

tímu chaty Limba, trpezlivým šoférom, pani zdravotníčke, ktorá sa o nás starala - a predovšetkým výborným vedúcim.

Text: Jakub Vážan, účastník tábora

Foto: Juraj Maroš

Deti hľadali kráľovstvo

V týždni od 17. do 23. júla sa uskutočnil farský pobytový tábor. Deti sa spolu s animátormi vybrali do Kostolian pod Tribečom. Tam hľadali na základe témy cestu do kráľovstva.

Spolu 42 účastníkov zažilo počas celého týždňa rôzne dobrodružstvá. Jedným z nich bola turistika na hrad Gýmeš. Športy a súťaže boli základom jednotlivých dní a zaslúženým oddychom a radosťou pre všetkých sa stal bazén. Nechýbal ani vodný aerobik alias erko tance vo vode. „Na tábore sa mi páčili scény, športy, nočná hra a práca animátorov. Keby som mala ohodnotiť tábor podľa bodov, tak by som dala desať z desiatich,“ hovorí Terezka, účastníčka tábora.

Deti spolu s pánom kaplánom Pavlom Škovránkom spoznali skutky milosrdenstva a každý deň mali možnosť zapojiť sa do výziev ako podeliť sa s druhými, potešiť niekoho či prísť za niekým a objasniť ho. Týmto drobnými láskavosťami sa na konci týždňa dostali akoby do Božieho kráľovstva, ktoré predstavovala veľká oslava so spevom, tancom a zábavou.

„Výzvou pre nás, animátorov, bolo priniesť program pre deti, ktorý by nebol len strávením voľného času, ale priniesol by aj niečo navyše. Snažili sme sa deťom priblížiť Božie kráľovstvo a videla som, že deti si navzájom pomáhali a potešili sa, keď boli napríklad smutné. Pre mňa bola najkrajším momentom adorácia, ktorá sa naozaj dotkla viacerých z nás. A keďže mám rada tanec, potešilo ma, keď deti chceli tancovať,“ uvádza animátorka Andrea.

Text: Mária Pytlová, foto: animátori tábora

Zo zápisov farskej kroniky - V. časť

- **15. augusta 1661** bola založená tradícia mariánskej púte v Prievidzi, ktorá sa každoročne koná až dodnes.
 - **14. augusta 1932** boli požehnané špirituálom bansko-bystrického seminára Jánom Javorkom dva zvony pre mariánsky kostol.
 - **14. augusta 1948** bola Bojnickým pánstvom ako patrónom prievidzskej fary dokončená oprava farskej aj hospodárskej budovy. Opravená bola tiež práčovňa nákladom 16 580 Kčs.
 - **V auguste 1950** boli sestričky z Kongregácie Dcér Božskej lásky násilne vyvezené v rámci Akcie R z prievidzského kláštora. Rozpustená bola tiež rehoľa piaristov. Z dvoch piaristov tu zostal ako správca piaristického kostola Jozef Chura. Piarista Ľudovít Szénási bol poslaný za správcu fary do Lazian.
 - **10. augusta 1957** odišiel dekan Viliam Fed'vereš do Zlatých Moraviec. Na jeho miesto bol určený Michal Vozár, doterajší kaplán, ktorý pôsobil v Prievidzi už 16 rokov.
 - **4. augusta 1963** sa v kostoloch čítalo posolstvo Svätého Otca Pavla VI. adresované kňazom a veriacim v ČSR.
 - **31. augusta 1969** vnikli neznámi páchatelia cez sakristiu do farského kostola a odcudzili z neho kalichy, cibórium s konsekrovanými hostiami a relikviáre.
 - **1. augusta 1970** bola dokončená a do užívania odovzdaná nová farská budova. Stavieť sa začala za pôsobenia Ladislava Kráľa v roku 1967. Staval ju Okresný stavebný podnik v Prievidzi. Celá stavba stála 700 000 Kčs. Postavená bola v bývalej farskej záhrade.
 - **1. augusta 1972** nastúpil na miesto správcu kostola piaristov verbista Jozef Laca.
 - **V auguste 1974** bola opravená strecha nad „necpalskou“ lod'ou vo farskom kostole, cez klenbu ktorej pretekala voda.
 - **Od 1. augusta 1990** boli ustanovení vzhľadom na množstvo práce za kaplánov Ľubomír Hudec a Ján Holbík.
 - **18. - 19. augusta 1990** mohla byť po rokoch opäť slobodne usporiadaná púť ku cti Nanebovzatia Panny Márie. Púte sa zúčastnil mimoriadne veľký počet veriacich z Prievidze a okolia.
 - **3. augusta 1996** začali Večeradlá s Pannou Máriou v piaristickom kostole v prvé soboty v mesiaci.
 - **18. augusta 2002** počas Mariánskej púte posvätil biskup Rudolf Baláž nový zvon pre budovaný farský Kostol sv. Terézie z Lisieux na Zapotôčkoch.
 - **22. augusta 2002** sa na Námestí slobody konala Kampaň pre Ježiša organizovaná mladými z Bratislavy.
 - **12. augusta 2005** sa uskutočnilo v mariánskom kostole soirée „Pros za nás hriešnych“ o histórii a ikonografii kostola so slovom Barbory Matákovéj a spevom a organovým sprievodom Alicy Karpíšovej.
 - **28. augusta 2005** sa pri sv. omši podakoval dekan Ján Bednár Štefanovi Gašparíkovi za dlhoročnú obetavú prácu vo farskej charite. Novou vedúcou sa stala Angelika Pažická.
 - **1. augusta 2010** bratislavský gréckokatolícky biskup vladyka Peter Rusnák slávil v Mariánskom kostole archijerejskú sv. liturgiu pri príležitosti ustanovenia a vyhlásenia patrónov gréckokatolíckej farnosti Prievidza.
 - **15. augusta 2010** počas tradičnej Mariánskej púte spôsobil privalový dážď povodeň vo viacerých častiach mesta a okolia.
- Oprava informácie uverejnenej v júlovom čísle:** 4. júla 1998 posvätil páter Pavol Kollár súsošie sv. Cyrila a sv. Metoda v parku pred budovou Okresného úradu v Prievidzi (nie biskup Tomáš Galis).

Pavol Schmidt

Ľudia na Srí Lanke znovu potrebujú našu pomoc

V krajine s 22 miliónmi obyvateľov 80 % trpí neskutočnou chudobou. Je to veľmi ťažko skúšaná krajina. Občianska vojna, ničivé vlny cunami, teroristické útoky, politická a hospodárska nestabilita, k tomu sa pridal kolaps turizmu v čase pandémie a rast cien ropy. Krajina má obrovské zahraničné dlhy, ktoré nie je schopná splácať. Najviac trpia obyčajní ľudia. Títo nutne potrebujú našu pomoc.

Počas benefičného koncertu na hore Butkov sme sa stretli a otcom Basilom Fernandom, národným riaditeľom Pápežských misijných diel (PMD) na Srí Lanke. Veľmi prosí o pomoc pre ľudí v jeho krajine. Otec Basil hovorí o konkrétnej pomoci Cirkvi tým, ktorí nemajú prístup k základným životným potrebám: „Prežitie bude pre mnohých ťažké, keďže niet potravín. Ak je to možné, Cirkve sa snaží prejavovať solidaritu a blízkosť s chudobnými. Nemôžeme nechať našich ľudí zomrieť. Prispievame materiálne, ale aj duchovne, a tým poskytujeme útechu viery. Boh neopúšťa svoj ľud, ktorý je v núdzi. Nemôžeme byť sebeckí, sme povolani podeliť sa. Dúfame a modlíme sa, aby táto nepriaznivá situácia pominula a aby došlo k uzdraveniu.“

Pomoc núdnym na Srí Lanke

PMD na Slovensku prosia o núdzovú pomoc pre túto skúšanú ostrovnú krajinu. Len spoločne môžeme bojovať proti hladu. Ako môžeme pomôcť?

- Omšovým milodarom pre kňazov na Srí Lanke (1 svätá omša 5 €, novéna 45 €, gregoriánske sväté omše 150 €). Registrácia vašich úmyslov na: www.misijnediela.sk.
- Prevodom na účet PMD: SK88 0900 0000 0051 4976 4503 (SLSP), variabilný symbol: 4141 (do poznámky uveďte svoju adresu alebo e-mail)
- Akýmkoľvek finančným darom môžete prispieť aj do misijnej pokladničky pri soche sv. Terezky vo farskom kostole alebo svoj milodar odovzdajte v sakristii v obálke označenej „MISIE“ do konca augusta 2022. Všetky financie vyzbierané v auguste budú určené na pomoc ľuďom na Srí Lanke.

Riaditeľ PMD na Srí Lanke ďakuje dobrodincovi

Využili sme prítomnosť otca Basila na Butkove a odovzdali sme mu 500 € ako dar za našu farnosť. Veľmi nás prosí aj o modlitby za ľud Srí Lanky. Za každú našu pomoc, či už finančnú, alebo duchovnú, nám všetkým zo srdca ďakuje.

„Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“ (Mt 25, 35 - 40)

Elena Cagaňová, členka Klubu priateľov misií

Odovzdávanie daru riaditeľovi PMD zo Srí Lanky

Osobný vzťah s Bohom spočíva v spojení s ním

Poklad Cirkvi je prítomnosť Krista - Eucharistia. Naposledy sme si povedali, že tento poklad ostáva zahalený - nepoznaný pre tých, ktorí ešte nie sú zaštepení do Krista - pre nepokrstených.

„Čakatelja ohlásení na krst, odíd'te! Ohlásení odíd'te! Vy, ktorí ste ohlásení na krst, odíd'te! Nech tu neostane nik z ohlásených a my veriaci znova a znova modlime sa v pokoji k Pánovi.“ Takto sme v predchádzajúcom článku „vyhnali“ tých, ktorí ešte nie sú pokrstení. Lebo poznať znamená mať osobný vzťah a osobný vzťah s Bohom spočíva v spájaní sa s ním. On pod spôsobom chleba a vína sa našimi ústami necháva pohltiť, aby sme my boli pohltení jeho milosrdenstvom. K tomuto okamihu sa pomaly blížíme, no ešte nás pred tým čaká kus krásnej cesty.

Za veriacich

Po prepustení ohlásených, tých, ktorí sa pripravujú na krst, sa začína ďalšia ekténia - za veriacich. Kňaz sa potichu modlí za ľud aj toto: „... aby ti neprestajne slúžili s bážňou a láskou a aby mali nevinnú beztrebnú účasť na svätých tajomstvách, a tak aby sa stali hodnými tvojho nebeského kráľovstva.“ A nahlas dodáva: „...aby sme pod ustavičnou ochranou tvojej moci vzdávali slávu tebe Otcu i Synu i Svätému Duchu teraz i vždycky i na veky vekov.“ Aj týmto sa zdôrazňuje skutočnosť, že je to len a len Božie milosrdenstvo, ktoré nám umožňuje vstúpiť do tajomstva Najsvätejšej Trojice skrze v krste pre nás otvorenú bránu - skrze Krista.

Veľký vchod

Po tomto zvolaní sa kňaz a ľud začínajú modlitbami pripravovať na veľký vchod. Je to prenesenie pripravených obetných darov z bočného žertvenika (o príprave darov sme si písali v časti o Proskomídií) na hlavný prestol (oltár).

Veľký vchod symbolizuje Kristov vstup do Jeruzalema. Prináša sa, aby sa obetoval. Ľud začína spievať nádherný hymnus: „My cherubínov tajomne predstavujeme ...“ - sme akoby obrazom cherubínov, ktorí stoja pred tvárou Boha a neustále mu spievajú trojsvätú pieseň.

Podrobnejšie sa na túto časť liturgie, Veľký vchod, pozrieme v nasledujúcich článkoch.

Jozef Durkot, gréckokatolícky farár

Ježiš vás miluje, zostaňte v jeho láske

Od 1. júla sa stal novým farárom v našej farnosti ThDr. Jozef Repko, PhD., doterajší správca Duchovnej správy Kňazského seminára sv. Františka Xaverského v Badíne. Aký bol jeho doterajší životný príbeh? O tom nám v nasledujúcich riadkoch prezradí viac on sám.

▪ **Mohli by ste nám povedať niečo o vás? Odkiaľ pochádzate, koľko máte súrodencov...**

Pochádzam z okolia Prešova, z obce Petrovany. Moji rodičia sa volali Jozef a Marta. Otec zomrel, keď som mal 6 rokov. Vychovávala nás mama so starou mamou. Mám dvoch súrodencov - sestru Martu a brata Jána. Momentálne mama býva so sestrou. Brat býva vedľa nás na jednom dvore v rodinnom dome s manželkou a dvoma deťmi.

Po základnej škole som študoval v Prešove na Gymnáziu na Ul. Tarasa Ševčenka, kde dnes sídli cirkevné Gymnázium sv. Moniky. Hneď po maturite ma prijali do Kňazského seminára sv. Cyrila a Metoda v Bratislave pre kňazskú službu v Banskobystrickej diecéze. Za diakona som bol vysvätený 8. 12. 1988 a za kňaza ma otec biskup Mons. Jozef Feranec vysvätil 17. 6. 1989 vo farskom Kostole Nanebovzatia Panny Márie v Banskej Bystrici.

▪ **Petrovany sú aj rodiskom vášho predchodcu v Prievidzi, pána farára Mareka Sabola. Poznali ste sa už v detstve, resp. v mladosti?**

S otcom Marekom Sabolom som sa poznal od jeho útleho detstva, keďže s jeho bratom Ľubošom (teraz dekanom v Detve) som miništroval a často sme sa najmä po večernej sv. omši stretávali. Chodievali sme hrať futbal alebo sme sa venovali iným aktivitám.

▪ **Ako začalo vaše povolanie ku kňazstvu? Klasickým spôsobom. Odmalička som miništroval, slúžil som pri oltári a postupne vo**

mne dozrievalo, že chcem byť kňazom. Samozrejme, na začiatku sa mi to len páčilo a chcel som byť ako náš pán farár. S týmto som išiel aj na strednú školu - vybral som si gymnázium, lebo som vedel, že z inej školy sa do seminára nedá ísť. Všetci sa tomu čudovali, pretože môj ujo bol riaditeľom priemyslovky. No ja som vedel, prečo si gymnázium vyberám.

Prišli aj výkyvy, keď som zvažoval i iné cesty, ale v čase rozhodovania sa vo štvrtom ročníku to už vo mne bolo jasné a vedel som, že chcem byť kňazom. Myslím si, že k môjmu povolaniu prispelo to, že som so svojou starou mamou rád chodieval na mariánske pútnické miesta, kde sa vo mne zakorenila mariánska úcta.

▪ **Vysvätený ste boli v roku 1989 ako veľmi mladý, iba 23-ročný. Ako ste prežívali prvé roky kňazstva?**

Prvé tri mesiace kňazstva som prežil ako kaplán v Brezne. Boli to krásne chvíle, keď som mohol intenzívne prežívať to, k čomu som smeroval vo svojom mladom veku. Bol som plný elánu, eufórie a túžby slúžiť ľuďom ako kňaz, privádzať ich bližšie ku Kristovi.

Už počas seminárnych rokov v rámci prázdnin som sa venoval práci s deťmi a mládežou - založili sme spevokol, pripravovali sme jasličkové pobožnosti a chodievali sme na výlety či odpustové slávnosti. V tomto smere som pokračoval aj ako kaplán. Aj napriek prekážkam, ktoré v tej dobe spôsobil totalitný režim, som zažíval krásne chvíle práce s veriacimi.

Po troch mesiacoch však prišiel povolávací

rozkaz a 28. 9. som nastúpil na dvojročnú vojenskú službu do Vimperku. Bola to pre mňa zaujímavá skúsenosť. Byť medzi 18-ročnými chalanmi ako kňaz. Keďže prišiel 17. november 1989, po prvých opatrných týždňoch, či to bude naozaj zmena, alebo sa zopakuje rok 1968, sa moja situácia na vojenčine zmenila. Dovtedy som bol vedený ako rozvracač socialistického režimu (úsmev) či dokonca ako delikvent. Aspoň velitelia mi to dali častejšie pocítiť. Keď sa situácia stabilizovala, zrazu som sa stal spoľahlivým, zodpovedným vojakom a v januári ma vymenovali za pisára roty. Uľahčilo mi to možnosť nájsť príležitosť chodiť aspoň v nedele na sv. omše. Mal som tiež vlastnú kanceláriu, ktorá sa mi stala priestorom na modlitbu.

Tu som sa po prvýkrát stretol s tým, že nie sú plné kostoly, ale tých veriacich je len zopár. Vždy v sobotu po večernej sv. omši sa pán farár stretával s veriacimi pri čítaní Svätého písma, ktoré sa vysvetľilo a veriaci sa zdieľali s tým, čím ich daný text oslovil. Tiež sa tam rozoberal katechizmus.

Pre mňa, ktorý som pochádzal z tradičného prostredia, to bola mimoriadna skúsenosť. Mal som vďaka tomu možnosť zažiť, čo vyjadril sv. Ján Pavol II. v synodálnom liste o Poslaní laikov v Cirkvi, kde napísal, že farnosť je spoločenstvom spoločenstiev, ktoré sa zhromažďuje v Božom chráme na lámaní chleba a pri počúvaní Božieho slova. Tam som to zažíval v praxi. Boli to z pohľadu dnešnej doby stratené mesiace, ale pre mňa veľmi plodná a radosná skúsenosť, ktorá mi ukázala, že farnosť má byť spoločenstvom zjednoteným Kristom napriek rozdielnostiam, čo nás charakterizujú.

Nakoľko prišli novembrové zmeny, dotkli sa aj nášho zadelenia na vojne ako absolventov vysokej školy. Moje pôsobenie v armáde sa z dvoch rokov znížilo na deväť mesiacov. A tak som 28. 6. 1990 odchádzal do civilu. Keď som sa hlásil otcovi biskupovi Rudolfovi Balážovi do služby, prekvapil ma, lebo mi oznámil, že od 1. 7. ma ustanovuje

za správcu fary v Nevoľnom, kde som začínal ako prvý správca novozriadenej farnosti. Pôsobil som tam do 1. 2. 1992. Od uvedeného dátumu som bol ustanovený za správcu farnosti v Bojniciach, kde som pôsobil dva a pol roka do 31. 8. 1994. A od 4. 9. som sa opäť stal prvým farárom novozriadenej sídliskovej farnosti Zvolen - Sekier, kde som pôsobil do 30. 6. 2003. Od 1. 7. som sa stal prefektom Kňazského seminára v Badíne až do 31. 8. 2019, keď sa naši seminaristi presunuli do Kňazského seminára sv. Gorazda v Nitre. Ja som sa stal od 1. 9. 2019 správcom Duchovnej správy Kňazského seminára sv. Františka Xaverského v Badíne a to do 30. 6. 2022, keď som bol ustanovený za farára tu v Prievidzi.

A ako som prežíval prvé roky kňazstva? Vždy som sa usiloval ich prežívať v duchu slov, ktoré som si vybral na prímieň obrázky. Boli to tieto citáty: „*Nezanedbávaj dar, ktorý je v tebe a ktorý si dostal skrze proroctvo, vkladáním rúk starších.*“ (1 Tim 4,14) A druhý: „*Nech tak svieta vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je na nebesiach.*“ (Mt 5,16) Práve vernosť týmto výrokom sprevádza celý môj kňazský život a naplňa ma radosťou, pokojom a zápalom za Božie veci.

▪ **Pôobili ste vo viacerých farnostiach. Ktorá vám tak najviac prirástla k srdcu a prečo?**

To je pre mňa ťažké vybrať. Môže to vyznieť ako klišé, ale každá farnosť je pre mňa niečím výnimočná. Nevoľné - prvá farnosť, o ktorej sa hovorí, že je našou prvotnou kňazskou láskou. Je to tak. Boli to krásne chvíle a vždy sa tam rád vraciam pri niektorých výnimočných udalostiach. Bojnice boli pre mňa skúsenosťou, ktorá ma naučila trpezlivosti v duchu slov „všetko má svoj čas“. Tu som zažil, čo znamená spoločenstvo mladých, ktoré objavuje Krista. Zvolen-Sekier - pôsobil som tu skoro deväť rokov a boli to krásne roky ľudského aj kňazského života a dozrievania.

Zažíval som tu skúsenosť spoločenstva a prijatia.

▪ **Vašou druhou farnosťou bolo Nevoľné, rodisko otca biskupa Baláža. Stretávali ste sa s ním vďaka tomu častejšie? Ako ste ho ako mladý kňaz vnímali?**

S otcom biskupom som sa stretával ako aj ostatní kňazi na rekolekciách a pri slávnostných príležitostiach. Nemával som s ním žiadne špeciálne stretnutia ako farár v jeho rodisku. Mal som k nemu úctu, ale aj veľký rešpekt.

▪ **Viac ako dva roky ste boli správcom farnosti v Bojniciach. Na čo si z tohto obdobia najradšej spomínate?**

Ako som už spomenul, bolo to najmä spoločenstvo mladých ľudí, ktoré sa schádzalo na fare a viedlo rozmanité rozhovory. Neskôr sme tomu dali aj rozmer katechéz pre mladých, ktorých témy si vybrali mladí a po katechéze sme o tom viedli dialóg. No a čo je veľmi úzko späté s krásnymi spomienkami, to boli letné tábory a chaty pre mladých počas letných prázdnin.

▪ **Ako 37-ročný ste sa stali prefektom Kňazského seminára sv. Františka Xaverského v Badíne. Ako ste to prijali?**

S veľkým rešpektom a musím povedať, že aj so strachom, čo to vlastne odo mňa pán biskup chce, veď som sa tomu nikdy nevenoval. Ale vždy som sa držal slov, ktoré nám povedal náš pán špirituál Žák: „Ak vás biskup niekam pošle, chodte a budete spokojní v kňazstve.“ A tak som aj tu povedal: „Prijímam.“

▪ **Čo v sebe zahŕňala funkcia prefekta?**

Na prvom mieste bola mojou úlohou zodpovednosť za poriadok a disciplínu v seminári. Mal som na starosti ubytovanie seminaristov a dodržiavanie denného seminárneho poriadku.

Jednou z najzodpovednejších úloh bolo vedenie agendy o seminaristoch a rozhovory s nimi, tzv. kolokviá. Raz za semester som viedol rozhovor s každým bohoslovcom, z ktorého som si robil osobné záznamy, a následne z nich som s rektorom seminára pripravoval podklad, tzv. relá-

ciu o kandidátoch pred prijatím ministerií (lektorát, akolytát) a pred sviäteniami (diakonát, presbyterát) a podával som vyjadrenia o súčnosti kandidátov Komisii pre posvätné rády a biskupovi, ktorí na základe týchto hodnotení rozhodovali o udelení jednotlivých služieb a sviätení.

S výdatnou pomocou seminaristov som zabezpečoval všetky nevyhnutné záležitosti potrebné na zorganizovanie rôznych podujatí v priestoroch kňazského seminára (celodiecézne kňazské rekolekcie, prednášky, promócie a iné aktivity), taktiež brigády pri úprave seminára a seminárnej záhrady a pred odchodom na letné prázdniny som pripravoval rozpis služieb počas letných mesiacov pre predstaviteľov seminára a seminaristov.

Po uvoľnení funkcie vicerektora mi bola zverená aj úloha koordinovať technicko-hospodárske fungovanie správy budovy Kňazského seminára - opravy, úpravy, brigády a pod.

▪ **Akí boli seminaristi? Bola práca s nimi namáhavá?**

Seminaristi boli deťmi svojej doby a svojich rodín. Prichádzali z rozličných prostredí - ovplyvnení rozmanitými skúsenosťami, vnútornými zápasmi o svoje povolanie, niekedy aj nepochopením svojho okolia. Ale vždy prichádzali plní elánu, oduševnenosti pre Božie volanie, ktoré začítali. Preto v globále práca nebola s nimi namáhavá.

Boli však aj chvíle, keď to bolo náročné, keď som mal vysloviť kritické pripomienky k formácii seminaristu alebo mu oznámiť, že nateraz mu nemôžem dať súhlas k sviateniu a musel som vysvetliť, prečo mám takýto postoj. Vždy to bolo podmienené tým, ako som to videl ja, preto to niekedy bolo spojené s nepochopením a pocitom, že mu týmto krivdím. Nájst' správne slová, aby to vedeli akceptovať, to bolo namáhavé, lebo často som aj „neuspel“.

Samozrejme, seminaristi boli aj študentami, a tak k tomu patrili aj niektoré študentské vrtochy (úsmev), pre ktoré nie

vždy som mal to správne pochopenie, čo potom spôsobovalo aj napätia.

▪ **Prednášali ste v seminári. Ktoré predmety boli vaše obľúbené?**

V seminári som prednášal pastorálnu teológiu a posledné tri roky aj misiológiu. Pastorálna teológia bola rozvrhnutá do štyroch semestrov a jednotlivé semestre zahŕňali tieto okruhy: základná pastorálna teológia, sviatostná, špeciálna teológia a teológia laikátu. Najobľúbenejšou pre mňa bola teológia laikátu.

▪ **Čo vás v kňazstve najviac naplňa?**

Služba pre ľudí. Ak mám byť konkrétnejší, tak vysluhovanie sviatosti zmierenia, kde môžem byť nástrojom Božieho milosrdenstva, a Eucharistia - sv. omša a adorácia, kde sa môžem mimoriadnym spôsobom stretnúť so živým Bohom, ktorého sa práve tam učím poznávať ako toho, ktorý nás nekonečne miluje a ktorého chcem aj ja milovať.

▪ **Odchádzajúci pán farár Sabol sa tešil, že nové pastoračné centrum bude využívané, keďže sa venujete mládeži. Môžete nám o vašej doterajšej práci s mladými povedať niečo bližšie?**

Jedným z dôležitých motívov pri rozhodovaní sa pre kňazstvo bolo venovať sa mladým a privádzať ich ku Kristovi. A o to som sa snažil od začiatku kňazstva, najmä prostredníctvom organizovania detských a mládežníckych táborov, pravidelných stretnutí na fare, katechéz a organizovania rozličných podujatí pre deti, mládež a rodiny.

V roku 1994 som sa stretol s eRkom - Hnutím kresťanských spoločenstiev detí, kde som našiel jasne sformulované myšlienky, ktoré boli vo mne. Keď som sa ocitol s eRkármi a zistil som, čomu veria a ako žijú, pochopil som, že to je to, čo som doposiaľ nevedel vypovedať a čo naplňa moju vnútornú predstavu o šírení evanjelia radostnou cestou svedectva viery. A tak sa moja práca od tohto roku spojila aj s angažovaním sa v tomto spoločenstve, do ktorého dodnes patrí. Dôležitým bolo v tom-

to smere absolvovanie základného kurzu eRka, ktoré mi pomohlo lepšie usporiadať moju prácu s deťmi a mládežou, preto zvlášť mladým, ktorí majú záujem pracovať s deťmi, odporúčam tento kurz.

Kým som bol vo farnosti, ponúkal som mladým pravidelné týždenné stretnutia na témy, ktoré si navrhli, duchovné obnovy, neskôr duchovné cvičenia. Potom to boli pozvania do služieb vo farnosti podľa darov, ktoré mladí ľudia v sebe objavili alebo čo chceli robiť. Rozmer služby je pri stretnutí sa s mladými dôležitým aspektom.

Potom sme s mladými ponúkali aktivity pre deti a ich rodiny. Najmä ako eRkár som sa usiloval, ak som mal animátorov, o pravidelné stretnutia s deťmi, ktoré už viedli oni a ja som ich len koordinoval. Dôležitou súčasťou pri tejto práci boli aj pravidelné stretnutia s miništrantami.

Keď som nastúpil do úlohy prefekta, moja práca s mladými nadobudla nový rozmer. Angažoval som sa už iba v rámci eRka, kde som pomáhal pri rôznych kurzoch ako súčasť tímu, a samozrejme, ako kňaz. Pripravoval som aj rozmanité zamyslenia a duchovné obnovy pre animátorov. Posledných desať rokov pôsobím v eRku ako kňaz, ktorý vedie Duchovno-pastoračnú komisiu eRka. Sú v nej kňazi za každú diecēju,

Spoločné stretnutie animátorov eRka z Banskobystrickej diecęzy

ktorých poveril biskup službou pre eRko. S príchodom do Prievidze však niektoré veci budem musieť oprášiť, aby som opäť slúžil všetkým skupinám veriacich, ktoré mi Pán zveril.

▪ **Aké máte záľuby? Ako trávite voľný čas?** Mojou najväčšou záľubou je práca s deťmi - tábory, akcie a rozmanité aktivity pre deti. Mám rád šport, a tak si rád zahrám futbal - ak sa to ešte v mojom veku dá povedať, že ho hrám (úsmev), stolný tenis, bedminton, šípky či šach. Rád hrávam spoločenské hry, ak mám partiu. Rád čítam a lúštim krížovky, sudoku a podobné logické hry. A po večeroch si rád pozriem futbal či film (najmä kriminálky, komédie a rozprávky).

Je toho veľa a voľného času málo, ale vždy sa snažím nájsť si na niečo z toho čas. Najmä večer po celom dni mi to dobre padne. Počas leta je mojou veľkou záľubou chodiť na hríby, ak rastú, ale potom ich všetky rozdám, lebo síce ich rád nachádzam, ale vôbec ich nejedávam.

▪ **Už ste sa vo svojej novej farnosti trochu porozhliadli, zoznámili ste sa s mnohými farníkmi. Aké máte plány do budúcnosti? Plánujete niečo zmeniť, zlepšiť?** Plány do budúcnosti mám, presnejšie rád by som postupne ponúkol veriacim niektoré výzvy, ktoré považujem za dôležité pre môj štýl práce pri vedení farnosti. Zatiaľ iba o tom hovorím s Pánom a budem čakať, ako sa tieto veci ukážu. Som rád, že sú tu mnohé veci, ktoré fungujú dobre a páči sa mi, ako sú nastavené.

Čo sa týka zmien, to ukáže čas, či budú potrebné. Zvyknem ich vysloviť už aj teraz pri rozhovoroch a potom čakám na odozvu, aby zmena nešla zhora, ale zdola. Naučil som sa, že niektoré rozhodnutia potrebujú čas, aby dozreli alebo vybledli... A tiež si uvedomujem, že niekedy budem musieť urobiť nepopulárne rozhodnutia z pozície farára, zodpovedného pred Bohom i biskupom za spoločenstvo, ktoré mi bolo zverené. Viem, že nie všetci s tým budú stotožnení, ale aj o tom je úloha farára.

▪ **Čo by ste chceli odkázať svojim novým farníkom?**

Asi to, čo mi bolo (verím, že Pánom) ukázané, keď mi otec biskup Marián oznámil, že by som mal ísť za farára do farnosti Prievidza - mesto, lebo sa uvoľňuje k 1. 7. Tak som si zobral večer do rúk Nový zákon a po modlitbe som si ho otvoril a bol tam text, kde sa opisuje rozhovor Petra s Ježišom na brehu Genezaretského jazera po zmŕtvychvstaní, keď mu Ježiš položil otázku: „Peter miluješ ma?“ A Peter mu povedal: „Pane, ty vieš všetko, ty vieš, že ťa mám rád“. A Ježiš mu na to odpovedal: „Pas moje baránky.“ A tak som prišiel k vám posilnený týmto Božím slovom a s nasledujúcim poslanstvom: Ježiš vás miluje, zostaňte v jeho láske.

Text: Elena Cagaňová

Foto: Alojz Vlčko, Marián Šujan

Pán farár Jozef Repko na návšteve Svätej zeme

Mat' srdce otvorené pre poklad

Ježiš povedal svojim učeníkom: „Neboj sa, maličké stádo, lebo vášmu Otcovi sa zapáčilo dať vám kráľovstvo. Predajte, čo máte, a rozdajte ako almužnu! Robte si mešce, ktoré sa nezoderú, nevyčerpatelný poklad v nebi, kde sa zlodej nedostane a kde mol' neničí. Lebo kde je váš poklad, tam bude aj vaše srdce.“ (Lk 12, 32 - 34)

Ježišove slová svojmu „maličkému stádu“ - ako familiárne nazval svojich učeníkov - veľmi úzko súvisia s predchádzajúcimi povzbudeniami, aby sa nestarali a nebáli o svoj život, ale hľadali najprv Božie kráľovstvo a o všetko ostatné bude postarané.

Pochopiteľné obavy učeníkov, ktorí si v realite nevedeli predstaviť takýto „bezstarostný“ život, rozháňa Ježišovo povzbudenie, aby sa nebáli, lebo Božie kráľovstvo je im už rezervované. Toto je prvý predpoklad pochopenia Ježišových slov o „bezstarostnom“ živote - všetky starosti nahrádza jediná starosť o poklad Božieho kráľovstva, ktorý majú zaručený.

Poklad v nebi

Učeníci však majú dôležitú úlohu pripraviť si pre tento poklad Božieho kráľovstva mešce, ktoré sa nezoderú. Tieto „mešce“ by mali byť naplnené „pokladom“, ktorý je odolný voči mol'om i voči zlodejom. A práve odolnosť tohto Božieho pokladu uchráni i samotné „mešce“ pred zoderatím.

Veta „kde je tvoj poklad, tam bude aj srdce“ preto prekvapivo hovorí o tom, že tie mešce na poklad sú ľudské srdcia a že samotný poklad Božieho kráľovstva je jediným liekom na ľudské srdce, ktoré má vďaka nemu večnú perspektívu. Preto je treba mať srdce stále otvorené ako mešec, aby doň čo najviac pokladu vošlo. Ten mešec s nevyčerpatelným pokladom Božieho kráľovstva je preto stále naplňaný, aby sa z neho mohlo rozdávať ďalej. Vtedy sa takto štedrý služobník dočká pozornej a láskavej služby od samého Boha, ktorý ho posadí (doslovne „uloží“) a bude ho hostiť tým najlepším a najkrajším.

Predchuť nebeskej svadobnej hostiny

Poznáte tzv. moment prekvapenia? Ten je v centre podobenstva i ďalších ponaučení, ktoré dnes evanjelium podáva.

Prekvapeniu sa jednoducho nevyhneme. Hodina jeho príchodu je presne tá, o ktorej sa nenazdáte, a tak je zbytočné sa ju snažiť určiť a zabudnúť sa pri tom tešiť. Môžem sa radowať z prislúbeného kráľovstva a z hostiny, ktorá už začala. Nemusím strácať „predchuť“ večného života a žiť v dojme, že pán neprichádza.

Mám žiť dobre a naplno svoj pozemský život. Azda si myslím, že môžem s majetkom, ktorý mi tu na zemi Pán zveril, robiť, čo sa mi zapáči. Preto strácam chuť na svadobnú hostinu a prežívam ju viac ako kar. Strácam niť radosti, ktorá celý môj pozemský život spája s pokladom, ktorý Boh nebeskou hostinou pripravil pre nás, ľudí.

Carpe diem, memento mori

Približne 20 rokov pred narodením Ježiša Krista rímsky básnik Horácius v jednej zo svojich básní radí mladej dievčine: „Carpe diem.“ Využi deň. Táto rada sa opakuje v celých dejinách ľudstva. Aj dnes mnohí tvrdia, že treba využiť deň, ako sa dá. Pritom však myslia iba na zmyslové využitie spojené s rozkošou a s vyhľadávaním rozličných dobrodružstiev. Možno nás prekvapí, že tú istú výzvu Ježiš adresuje aj dnes: Využi deň! Dáva nám však túto radu v úplne inom zmysle: „Bud' pripravený na môj príchod!“

Istý bohatý muž prosil pápeža Pia IX. o spoved'. Pápež ho vyspovedal, ale nedokázali sa dohodnúť na kajúcom skutku. Muž mal chabé zdravie a nemohol sa postiť ani si vykonať púť. Preto mu dal pápež zlatý prsteň, na ktorom boli vyryté dve slová: Memento mori - Pamätaj na smrť. Pápež

mu prikázal prstienok nosiť a občas sa naň pozrieť. Každodenný pohľad na prsteň ho neustále držal v strehu a v pripravenosti na stretnutie s Pánom. Túto myšlienku nosme v sebe aj my, lebo tieto dva citáty k sebe neodmysliteľne patria. Využime každý deň na konanie dobra, aby sme tak získali zásluhy pre večný život.

Prijemné prekvapenie

Na čo sa ma pýta aj dnešná stať evanjelia? V Petrovom životnom príbehu a cez jeho otázku Ježišovi našli kresťania svoju vlastnú: „Pane, toto podobenstvo hovoríš iba nám, alebo všetkým?“ Tá istá otázka je tu pre mňa. A dôležité je nie kedy a akým spôsobom moment prekvapenia príde, ale v akom očakávaní ma nájde. On zjavne hovorí o veľmi vážnej udalosti

- o udalosti s večnými následkami. Chce, aby sme sa na jeho príchod pripravili a radostne sa s ním zvalali. Uvedomuje si, že ako ľudia máme sklon vo všetkom „poľavovať“, a preto nás upozorňuje na to, čo nás čaká, ak to tak budeme robiť.

Na to, že máme byť pripravení, nás Ježiš upozorňuje preto, lebo chce, aby sme pri jeho návrate boli prekvapení príjemne. Tomuto prekvapeniu sa totiž nevyhne nikto z nás. Nikto z nás nevie, kedy Ježiš príde. Môže to byť zajtra, o týždeň, o päť minút. Pokiaľ však budeme na jeho príchod pripravení, bude to pre nás úžasná a radostná udalosť. Vlastne by sme sa na ňu mali každý deň tešiť!

Miroslav Turanský

PRIEVIDZSKÁ PŮŤ

k Nanebovzatej Panne Márii

SOBOTA
13.8.2022

SV. SPOVEĎ
sobota
16:45 – 20:45
nedeľa
8:30 – 9:45

NEDEĽA
14.8.2022

17:00

Vešpery a sprievod z Mariánskeho kostola na Mariánsky vršok

17:30

Modlitba posvätného ruženca

18:00

Svätá omša – Jozef Repko, farár

19:15

Akatist k Presvätej Bohorodičke

20:00

Koncert Slávky Tkáčovej

21:00

Svätá omša a adorácia

Pavol Škovránek, kaplán

7:30

Liturgia sv. Jána Zlatoústeho
Jozef Durkot (Mariánsky kostol)

7:30

Sv. omša – Jozef Repko, farár
(Farský kostol sv. Bartolomeja)

9:15

Modlitba posvätného ruženca
(Mariánsky vršok)

10:00

Slávnostná svätá omša

Juraj Pigula, OSA - augustinián
(Mariánsky vršok)

Modlitba za mesto Prievidza

„Ak Pán nestráži mesto, nardarmo bdejú jeho strážcovia.“
(Ž 127, 1)

Všemohúci Bože, s obdivuhodnou múdrosťou riadiš celý svet; vrúcne ťa prosíme za naše mesto Prievidza:

daruj pravú múdrosť tým, čo nás zákonite spravujú, a všetkým občanom svedomitosť a statočnosť, aby sa medzi nami upevňovala svornosť a spravodlivosť a vládol trvalý pokoj a šťastie. Skrze Krista, nášho Pána. Amen.

(Text upravila Elena Blašková.)

Ostatné sv. omše v Prievidzi počas pútnického víkendu:

Farský kostol: sobota - 6:00; nedeľa - 7:30 a 18:00

Piaristický kostol: sobota - 7:30 a 18:30; nedeľa - 7:00

Zapotôčky: sobota - 17:30; nedeľa - 8:00, 10:00 a 19:00

Čo je pre vás najvzácnejším pokladom?

Majka (58): „Tak pre mňa je to určite moja znovuobjavená viera. Bola som vychovávaná v katolíckej rodine, mám aj prvé sv. prijímanie a birmovku. Po nej sme sa presťahovali na dedinu k starej mame, kde nebol katolícky kostol, preto som znovu začala chodiť do kostola, až keď mala dcéra prípravu na prvé sv. prijímanie. Ako sme my, mamy, čakali na deti pred kostolom, sestrička saleziánka nás zobrala k nim do domu. Najprv sme sa iba rozprávali o živote, potom aj o viere a skončilo to pravidelnými týždňovými strestkami u sestier. Tak som znovu objavila vieru a Ocka. Odvtedy sa snažím žiť podľa jeho prikázaní, nechám sa ním viesť a denne mu odovzďavam svoj život.“

Mária (64): „Viera je mojím najvzácnejším pokladom. Bola som neveriaca, veriacich som pokladala za bláznov. Viem porovnať život bez viery a s vierou. Pán Boh zachránil mňa aj celú moju rodinu.“

Anka (66): „Najvzácnejším pokladom je bezpochyby môj Ježiš! Pri pozdvíhaní niekedy veľmi cítim jeho prítomnosť. Je ho plná svätyňa. Veľmi ma povzbudí viac si uvedomovať, kým on je.“

Andrea (42): „Som slobodná mamička, syn mi je najvzácnejším pokladom. Ďakujem Pánu Bohu, že ho mám. Len prosím Pannu Máriu, aby trávil svoj čas hlavne s Pánom Bohom. Aby ho neopustil.“

Katka (92): „Zdravie, deti, 14 vnúčat, 14 pravnúčat.“

Peter (74): „Najvzácnejším pokladom sú moji dvaja synovia a vnúčatá.“

Hanka: „Viera v Pána Boha, zdravie a že je mi matkou Panna Mária.“

Jozef (51): „Dar od Pána Boha a to je moja manželka.“

Mária Ľubica (32): „Je to vedomie Božej lásky, uvedomiť si veľkosť Božieho milosrdenstva aj to, že mám dušu a s Pánom Bohom sa v nej môžem denne stretať. Ďakujem Pánu Ježišovi, že sa ku mne skláňa.“

Valeri (9): „Pán Boh, rodičia, brat.“

Tonka (60): „Deti, manžel, vnúčatá, viera a láska k ľuďom.“

Mária (65): „Viera v Pána Boha, život s Bohom, naše spoločenstvo Tešiteľiek Božského Srdca Ježišovho. Verím v náš život s Bohom vo večnosti. To je môj najväčší poklad.“

Aneta (70): „Neviedla som, nechcela vedieť a brala som iné hodnoty života. No po ťažkých skúškach jeho srdce sa mi stalo najväčším pokladom. Jeho nekonečná láska, starostlivosť, jeho objatie v deťoch, vnúčatách, v nevestách. Naučilo ma obetovať utrpenie práve jemu, byť trpezlivou, vedieť odpúšťať. Jeho nežnosť ma učí vidieť Krista v inom človeku. Ochrana Panny Márie i svätých anjelov.“

Eva (75): „Viera, nádej, láska.“

Irena (70): „Pán Boh.“

Magdaléna (50): „Tých pokladov mám viac. Pre mňa je najvzácnejším pokladom príbytok v nebi podľa prísľubu Pána Ježiša, že v nebi je pripravených mnoho príbytkov. Druhým pokladom je moja viera v Pána Boha a tretím pokladom je môj manžel, deti, vnúčatá, manželova mamička. A keď tieto poklady strážim, opatrujem s najväčšou láskou, akú len dokážem dať, naplňa ma to radosťou a nádejou, že k tomu prisľúbenému príbytku v nebi sa dostanem. A to je nádej pre každého, že cestou lásky sa dostanú do svojho nebeského príbytku.“

„Lebo kde je tvoj poklad, tam bude aj tvoje srdce.“ (Mt, 6:21)

Pripravili: Anna Gálová a Elena Cagáňová

... tri otázky pre Romana Čertíka, znalca geocachingu

Viete, čo spája Henryho Indiana Jonesa, Johna Hartleyho a môjho dnešného respondentu Romana Čertíka? Nie? Tak ja vám to poviem. Je to hľadanie pokladov. A to doslova. Roman Čertík z Kanianky sa aktívne venuje možno Slovákom zatiaľ nie až tak veľmi známemu geocachingu.

1

Čo je to geocaching?

Geocaching by sa dal stručne charakterizovať ako exteriérová hra, ktorej hlavným cieľom je nájsť ukrytú schránku. Pri hre sa využíva systém GPS, pomocou ktorého sa dostane hráč k miestu, kde je schránka ukrytá. Schránky sú rôznych veľkostí, od nanokešiek veľkosti nechty na prste cez plastové desiatové krabičky až po 200-litrový sud či celú miestnosť.

2

Ako ste sa k tejto hre dostali?

Na jednej služobnej ceste v Nemecku, kde je hra mimoriadne populárna, mi jej princípy vysvetlil kolega počas čakania na odvoz do práce. Rozprával zaujímavo a so zápalom, a tak to vo mne vzbudilo záujem. Po návrate domov som sa zaregistroval na stránke hry a skúsil som to. Bolo to pred desiatimi rokmi a ja dodnes hrám.

3

Dá sa geocaching využiť aj ako súčasť detských táborov?

Ja osobne ho využívam aj tam, najmä keď sú oficiálne kešky v blízkosti tábora alebo niekde po ceste. Zvyčajne sú na pekných miestach a človek sa tam dozvie veľa zaujímavého. V táboroch sa tiež dajú využiť princípy tejto hry, čiže nejaké hľadanie táborového pokladu - či už s pomocou GPS, alebo len s pomocou písomných inštrukcií so stanovišťami a rôznymi šiframi, ktoré sa tiež v geocachingu často používajú. Mam s tým dobre skúsenosti z eRko táborov z Kanianky, kde sme už viacero takýchto hier pripravili a deti boli s nimi spokojné.

Text: Mária Orság, foto: archív Romana Čertíka

Kešeri sa radi stretávajú - event k 20. výročiu založenia geocachingu na Vtáčniku

Jedna z najzaujímavejších kešiek

Ústna modlitba

Náš svet je popretkávaný mnohými a zároveň i prázdnyimi slovami. Rádio i televízia - zdroje, ktoré pracujú na plné obrátky 24 hodín denne a 7 dní v týždni. Zaspáva nás obrovské množstvo slov vďaka tlačí, knihám, reklamám. Internet je bránou k neobmedzenému množstvu informácií obsiahnutých v slove i obraze. Je to ako lavína slov zasahujúca náš mozog i srdce. A tu je potrebné umenie našej múdrosti, ktorá usmerňuje našu pozornosť i vedomie hrozby dopadajúcej do nášho oka i ucha.

Celoživotne sa učíme umeniu vyslovovania iba takého množstva slov, ktoré sú potrebné k tvorivej komunikácii s inými. Slovo, ktoré je adresované druhému človeku, musí byť dôkladne odvážené na váhe zodpovednosti. Raz jeden vodca amazonského kmeňa vypovedal, že ho najviac v ľudskej civilizácii udivuje naša mnohovravnosť. My rozprávame, ale často nerozmýšľame, prečo toľko hovoríme.

Umenie slov

Ak sa chceme naďalej učiť umeniu slov v mene múdrosti, tak je to potrebné absolvovať v modlitbe. A to spočíva v pozornom počúvaní toho, čo nám chce povedať Boh, ale aj v zodpovednom vyslovovaní toho, čo my adresujeme Bohu. On dokonale pozná každé naše slovo, ktoré ešte ani nevyslovíme. Čaká na našu komunikáciu s ním, ktorá je možná jedine vďaka tomu, že vyslovíme to, na čom nám záleží.

Vyslovenie slova má veľký význam v zdokonalení nášho vedomia. Až vyslovenie čohosi nahlas odhaľuje to, čo bolo doteraz pre nás ukryté. Na zdokonalenie slova sú potrebné čas a ticho. Oni tvoria akési laboratórium, v ktorom dozrievajú slová. Vo svete mudrcov bolo mlčanie vždy ocenené. A bez ovládania jazyka, teda bez umenia mlčania, sa nikto nenaučí modliť a zároveň zodpovedne vyslovovať slová.

Individuálna i spoločná

Nebeský Otec vie, čo nám treba - to je istenie zo strany Ježiša, ktorý nás učí ústnej modlitbe. Ona má veľký spoločný význam - odhaľuje srdce a aj najskrytejšiu túžbu.

Je to viditeľné v charismatickej modlitbe, kde pod vplyvom Ducha Svätého ľudia nahlas vyjadrujú svoje prosby. Ježiš sa nahlas modlil, aj pred svojimi učeníkmi. Lenže nerozprával sa s nimi, ale s Otcom, ktorý je na nebesiach.

Ježiš pre ústnu modlitbu a spoločenstvo uviedol modlitbu Otče náš, ktorá je zostavená tak, aby sa ju mohlo modliť spoločenstvo. Ďalej recitovanie žalmov, modlitba ruženca, korunky k Božiemu milosrdenstvu, litánií - toto všetko slúži na budovanie spoločenstva skrze ústnu modlitbu.

Samozrejme, je čas spoločnej modlitby a je čas individuálnej modlitby. Je čas modlitby v srdci tak, že sa pery nepohybujú, ale je aj čas modliť sa nahlas, pričom sa modlitba môže zmeniť na akýsi výkrik adresovaný Bohu. Vďaka tomu je jednou formou ústnej modlitby aj spev, ktorý dokonale zjednocuje spoločenstvo ľudí. Samotné melódie pomáhajú vo vyjadrení nálady ducha. Spevom je zveľobovaný Boh. Pieseň si možno ľahšie zapamätať, lebo jej obsah zasahuje srdce a núti nás k rozjímaniu.

Akokoľvek je prednášaná naša ústna modlitba - či v tichosti alebo nahlas -, nech je úprimnou modlitbou nášho ducha, nech je spojením nášho hlasu s tým Božím, nech je pravou chuťou nášho duchovného života, ktorý vychádza z rozhovoru s Najvyšším. Dávajme si pozor na slová, ktorých je mnoho... A hovorme to, čo nám šepká Boh.

Pavol Škovránek, kaplán

Si poklad

Viem... Niekedy, keď sa pozeráš do zrkadla, vidíš len neporiadok a zmätok. Pozeráš sa, ale nevidíš. Nevidíš životy, ktorých si sa dotkol. Nevidíš všetky smutné tváre, ktoré si rozsmial.

Nevidíš všetkých ľudí, za ktorými si stál. Nevidíš všetku lásku, ktorú si daroval. Nevidíš všetky výnimočné spomienky, ktoré si vytvoril v srdci iného človeka. Nevidíš všetky chvíle, keď sa ti chcelo plakať, ale ty si sa smial, pretože si chcel potešiť toho, ktorý plakal. Nevidíš to, pretože si sa naučil vidieť len svoje nedostatky.

Nie si slabý, keď plačeš. Nie si obyčajný, aj keď sa tak cítiš. Si dôležitý, aj keď si myslíš, že nie si. Si umelecké dielo, ktorého jednotlivé časti dávajú celok, ktorým si ty. A hoci v zrkadle vidíš nedostatočného človeka, Pán Boh vidí svoje milované dieťa.

Pozri sa na seba Jeho očami. Nie si dokonalý, ale si taký, akého ťa chcel On.

Nepozera na to, kde si zlyhal, ale pozerá na lásku a dobro, ktorú si zanechal v ľuďoch. Keď sa teda budeš nabúdať na seba dívať, pozri sa lepšie a skús si spomenúť na tieto slová...

A pripomeň si, že životy druhých sú vďaka tebe o kúsok krajšie, lebo Boh videl a vidí - Ž 139.

A ako povedal náš Svätý Otec František, ktorý čerpal zo slov svätého Pavla: „Všetci sme hlinenou nádobou, krehká a biedni, ale v nej sa nachádza obrovský poklad.“ (2 Kor 4,6 - 7)

Text: Marek Frištyk

Foto: Filip Kormaňák

Hľadajme poklad uprostred toho, čo nás postretne

„Lebo Boh, ktorý povedal: ‚Nech z temnôt zažiari svetlo,‘ zažiaril aj v našich srdciach na osvietenie poznania Božej slávy v tvári Ježiša Krista. No tento poklad máme v hlinených nádobách, aby mal Boh zvrchovanú moc, a nie my. Zo všetkých strán nás sužujú, ale nie sme stiesnení, sme bezradní, ale nepoddávame sa; prenasledujú nás, ale nie sme opustení, zrážajú nás, ale nehynieme.“ (2 Kor 4; 6-7)

Poklad, ktorý nám náš milujúci Otec zanechal, je Ježiš, jeho milovaný Syn. Zanechal nám ho v kúsku chleba, ku ktorému dennodenne môžeme pristupovať. Skúsme zistiť, ako je na tom naše srdce.

Na čom staviame náš život? Uvedomujeme si vôbec, čo nám Boh v Eucharistii zanechal, že Boží poklad máme pred očami, a často ho nedokážeme vidieť? Uvedomujeme si, na aké poklady máme zamerané naše srdce? Máme vôbec odvahu si sadnúť a začať s veľkým upratovaním nášho srdca, aby v ňom bol poklad, ktorý je zameraný len na Ježiša? Uvedomujeme si, že keď naše srdce otvoríme Bohu, bude toto srdce žiarit' na všetko naokolo?

Hľadajme vo všetkom to, čo chce v nás Boh sám budovať, akú cnosť chce v nás rozvíjať. Rozhodnime sa, že mu odovzdáme všetko s dôverou v jeho lásku a v jeho plány, pretože naše snahy, naše úsilie nás k ničomu nedoviedie.

Vďaka jeho milosti

Ako hlboko je potrebné, aby sme padli, aby sme pochopili, že tu už nevládzem a až vtedy dám priestor Bohu? Preto povzbudzujem nás všetkých k tomu, aby sme prežívali radosť. Všetky dary, ktoré sú nám darované, ale aj kríže, utrpenie, odpustenie, všetko robme s ním a pre neho. Nech aj čo len jediná štipka ambicióznosti z našich životov odchádza, pretože vieme, komu sme uverili.

Preto sa skúsme prihovárať u nášho Otca, aby vďaka jeho milosti sa naše srdce uzdravovalo a dokázalo prijímať poklady od nášho Boha. Aby všetko, čo budeme robiť, bolo na slávu Boha, aby všetko, čo robíme, bolo svedectvom, že veríme Bohu a že on je naším sprievodcom.

Modlime sa za srdce, ktoré bude svedkom a následne šíriteľom Božej lásky, Božieho pokoja, Božieho milosrdenstva, Božieho súcitu. Nech Boží Duch prebýva v našich srdciach a o nič nebudeme ustarostení.

Odovzdať všetko s dôverou

Hľadajme poklad v tom, čo nám zanechal náš Otec! Srdce, ktoré šíri Božiu lásku, ukazuje pravý smer k Ježišovi, ukazuje, aké hodnoty vyznávame, u koho naše srdce hľadá oporu, komu dôveruje, komu odovzdávame svoj život, kto má nad naším srdcom a nad všetkým v našom živote zvrchovanú moc.

Veľakrát sme poblúdení a stratení, pretože sa utiekame k radostiam svetského života, k svetskej úteche, a ani si neuvedomujeme, akú dôležitosť tomu pripisujeme. Utrpenia, zranenia a kríže, ktoré nás v živote postretnú, sú však často naším skutočným pokladom.

Zaujal ma citát jedného kňaza z prednášky na duchovnej obnove: „Hľadajme podklad uprostred toho, čo nás postretne.“ Aká je naša viera, keď si myslíme, že Boh nás v našich ťažkostiach nevidí, nie je s nami, že nepozná našu bolesť?

Text: Mária O.

Ilustrácia: archív piaristickej školy

Milovaná Amazonia

Recenzia knihy *Querida Amazonia*

PROVINCIALE APOSTOLICA EPISTOLICA
SINODI EPISCOPALI BAMBUSA
QUERIDA AMAZONIA
Benedictus Deus in vobis qui habetis deum vitam

Extrémy počasia a živelné katastrofy súčasnosti ukazujú na problémy zmeny klímy. Ekologická kríza je tu. A reaguje na ňu i cirkev. V minulých rokoch vyšlo niekoľko pápežských dokumentov o ekológii. Zaujímavým príspevkom je aj útlá knižka s názvom *Querida Amazonia* (Milovaná Amazonia).

Knižka má 72 strán a ide o apoštolskú exhortáciu pápeža Františka. Je to dokument nadväzujúci na synodu z roku 2019, ktorá sa venovala ekologickým, sociálnym a cirkevným problémom Amazónie.

Volanie o pomoc

Amazonia je oblasťou dôležitou pre klímu celej planéty. Spomína to i František, keď hovorí, že „*rovnováha našej planéty je úzko spätá so zdravím Amazónie... imponuje diverzitou svojich pralesov, od ktorých závisia cykly dažďov, klimatické podmienky aj veľká rozmanitosť živých bytostí.*“

Toto bohatstvo je však v súčasnosti ničené a doslova volá o pomoc (jedna z podkapitol má názov *Výkrik Amazónie*). Pápež toto na stránkach knihy citlivo vníma a podrobuje kritike ľudský egoizmus. Jeho slová sú jasné: „*...chcem pripomenúť, že každý jeden život na tejto planéte má svoju hodnotu.*“

Odkladanie riešenia problémov

Pápež rozdelil svoje myšlienky do štyroch veľkých kapitol (*Sociálny sen, Kultúrny sen, Ekologický sen, Cirkevný sen*), ktoré sa členia na viaceré podkapitoly so zaujímavými názvami a myšlienkami (napr. *Nespravodlivosť a zločin, Sen z vody, Proctvo kontemplácie, Spoločenstvá plné života, Sila a dar žien...*). Rozoberá tam nielen ekologické problémy Amazónie a planéty, ale aj sociálne a náboženské otázky, ktoré s nimi súvisia.

V týchto riadkoch sa nedajú spomenúť

všetky pekné myšlienky. Spomeňme len tri, ktoré sa týkajú aj nás v Európe. Svätý Otec hovorí: „*Nebude zdravej ekológie, schopnej čokoľvek zmeniť, ak sa nezmenia ľudia a ak ich nepovzbudíme prijať iný štýl života, menej nenásytný, pokojnejší, úctivejší, viac bratský... Čím viac je srdce človeka prázdne, tým viac potrebuje kupovať, vlastniť a konzumovať veci... Často dovoľíme, aby sa naše svedomie stalo necitlivým ...*“

Pápež apeluje na to, že odkladanie riešenia problémov ekológie je hrozbou pre celé ľudstvo. Podnetné myšlienky dopĺňa František aj peknými úryvkami z básní, ktoré oslavujú krásu prírody.

Querida Amazonia sa dá prečítať aj za hodinu. Vnímavý čitateľ sa však k jej myšlienkam určite vráti znovu. Publikáciu vydal Spolok sv. Vojtecha, dá sa kúpiť na e-shope Spolku či v obchodoch s náboženskou literatúrou. Cena na e-shope je 5,50 €.

Text: Juraj Bačišin

Foto: SSV, spc.vatican

Pestrofarebná biela

Prikutý k úvahám počúvajúc album Odznova Slávky Tkáčovej

Pôvodne som chcel písať o obraze, na ktorom Kristus oddáva sv. Františka a pani Chudobu za účasti anjelských zástupov. Potom sa ale nenútene pripomenula pani Poslušnosť (prostredníctvom emailu od vedúcej vydania Pet'ky) s návrhom napísať niečo k skladbám mladej slovenskej speváčky. Zlomený jej šarmom, nemohol som odmietnuť.

Dámska volenka

Aristoteles tvrdil, že problém nemôže vyriešiť ten, kto ho nevidí. Pre mňa sa stal v dobrom zmysle slova problematickým azda najchytľavejší refrén na albume Odznova speváčky Slávky Tkáčovej, hudobného host'a blížiacej sa Prievidzskej púte. Je z piesne Bieločierna a jeho slová sú nasledovné: „*Čo bude s nami, čo bude potom, keď čiernobiela prevedie nás životom? Keď túžby stanú sa len snami? Môžeme si za to sami.*“

Nazývať však umelecké dielo problémom nie je presné. Ide skôr o tajomstvo. Tajomstvo diela rezonuje s tajomstvom v nás. Toto pôsobenie by sme mohli prirovnať k pozvaniu do tanca. „*Zvádzal si ma, Pane, nuž dal som sa zviest'.*“ (Jer 20, 7)

Šedý zákal je liečiteľný

„*Keď čiernobiela prevedie nás životom.*“ Zvláštna kombinácia slov. S nimi to skúsím, aj keď je možné, že sa v kontexte celého refrénu vzdialim od zamýšľaného posolstva autorky.

Odovzdanie sa tichému rytmu týchto slov znemožňuje neodbytná myšlienka toľkokrát počutá: „Ale svet nie je čiernobiely!“ Odpovedám: „A neobsahuje biela všetky farby? Nerobili ste na fyzike pokus s optickým hranolom?“ „Viem, narážaš na tzv. čiernobiele videnie sveta. Ten, ktorého pohľad je takto označovaný ale v skutočnosti vidí len odtiene čiernej.“

Oko je lampou tela, ale on ho používa ako projektor, lebo pred ním umiestnil málo priepustnú šablónu s neurčitým obrazom. V ňom sa môžeme vidieť všetci - Adam, ktorý mal vidieť tak, ako vidí Boh, ale nakoniec z toho bol len šedý zákal.

Túžiť po nepredstaviteľnom

Čiernobiela je vzorka pozemského života. Jej dvojfarebné vlákna sa neustále prepletajú a menia vzájomný pomer. Nikto nemôže vidieť čistú bielu a zostať nažive v tomto nízkočuchnom svete, a tak nás cezeň biela trpezlivo naviguje k sebe.

Čo bude potom? Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ale pošuškáva sa, že Slávka na jednom pódii s Rytmusom v a cappella sprievode serafov.

Text: Peter Pikulík OFMConv
Foto: www.topstar.noviny.sk

P O Ď M E N A V Ý L E T

Poklady Slovenska

Minulý mesiac sme si predstavili stred Slovenska, v augustovom dovolenkovo-prázdninovom diele ideme ďalej a hlbšie. Témou čísla sú poklady a aj naša krajina má mnoho prírodných i kultúrnych pokladov. Niektoré z nich boli komisiou UNESCO uznané za natoľko významné, že ich zaradila na prestížne zoznamy. Pozrieme sa na Zoznam svetového PRÍRODNÉHO dedičstva UNESCO na Slovensku.

Jaskyne

Pri príprave a písaní tohto článku vrcholí (snáď) druhá vlna horúčav, a tak prirodzene to láka schladit' sa. Ale kam? Do vysokých hôr, keď už aj Štrbské pleso hlási letný deň ($t > 25\text{ °C}$)? Pod'me hlbšie, do jaskýň našich hôr.

V roku 1995 v spomínanom zozname pribudol zápis Jaskyne Slovenského a Aggteleckého krasu - spoločný zápis za Slovensko a Maďarsko. V súčasnosti tam patria okrem jaskýň povrchového celku Slovenský a Aggtelecký kras aj dve vzdialenejšie jaskyne: Dobšinská ľadová jaskyňa a unikátna Ochtinská aragonitová jaskyňa.

Tieto dve plus Gombasecká, Jasovská a Domica sú prístupné cez Slovenskú správu jaskýň. Podrobnosti pre návštevu nájdete na ich webe. Domica prechádza popod hranicu, je spojená s jaskyňou Baradla na maďarskom území.

Ochtinská aragonitová jaskyňa je fascinujúca unikátnosťou svojej výzdoby i geologickými podmienkami. Je k nej dlhší prístup autom.

Domica - monumentálna a rozsiahla, no dlhý okruh spojený s plavbou loďkou po podzemnej rieke Styx je v posledných rokoch nerealizovateľný z dôvodu malého množstva snehu v zime.

Pre **Gombaseckú jaskyňu** sú typické tenké duté stalaktitové útvary - brčká, možno vidieť i vyše metra dlhé. Snáď budete mať šťastie na takého skvelého a odborné zdatného sprievodcu, ako som mal v tejto jaskyni ja.

Jasovská jaskyňa je pomerne rozsiahla a bohatá na sintrovú výzdobu, paleontologické a historické nálezy.

Pre návštevu **Dobšinskej ľadovej jaskyne** si z parkoviska, resp. vlakovej stanice treba vyšľapať do kopca asi 1 km (prevýšenie 130 m), po vstupe však očakávajte $3,5\text{ °C}$ a menej. Síce ľadová výzdoba už nie je to, čo bývala, jaskyňa však stále patrí medzi najvýznamnejšie ľadové jaskyne vo svete, čo zdôrazňuje aj jej nízka nadmorská výška.

Krásnohorskú jaskyňu sprístupňuje Speleologická vodcovská služba, avšak na svojom webe informujú, že sezóna 2022 bude pravdepodobne posledná, dôvod neuvádzajú. Kto chce túto jaskyňu vidieť (a je vo vhodnej fyzickej kondícii), mal by sa poponáhľať.

Verejnosti voľne prístupné jaskyne sú Malá a Veľká Pivnica pri Krásnohorskom Podhradí a Oltár pri Hrhove. Tiež je možné nahliadnuť do **Silickej ľadnice** pred obcou Silica na Silickej planine. Zaujímavosťou je, že voda z nej prúdi do Gombaseckej jaskyne. V posledné roky je v nej v lete ľadu veľmi málo.

Bukové lesy

Druhý zápis v Zozname svetového prírodného dedičstva UNESCO má Slovenská republika spoločný s 18 krajinami v Európe. Ide o Staré bukové lesy a bukové pralesy Karpát a iných regiónov Európy.

V pôvodnom zápise z roku 2007 išlo o plochy zachovalých bučín len v Karpatoch

na území Slovenska a Ukrajiny, po viacerých rozšíreniach tam dnes patrí 94 lokalít, z toho 5 je na Slovensku. Všetky sú na severovýchode Slovenska: Havešová, Udava, Rožok a Stučica v NP Poloniny a Vihorlat v pohorí Vihorlat (súčasne CHKO).

Najcennejšie ekosystémy bukových lesov sú súčasťou NPR a PR. Niektoré z nich, napr. Havešová sú pre verejnosť neprístupné, do niektorých sa dostanete po turistických (Stučica, Udava) alebo náučných chodníkoch (Rožok).

Ak sa rozhodnete navštíviť NPR Stučica, môžete navštíviť aj najvýchodnejší bod Slovenska. Je potrebné sa ubytovať niekde na východe Slovenska a vyraziť čo najskôr, pretože ide o celodennú túru: buď po červenej z Novej Sedlice tam aj späť, alebo urobiť okruh cez Čierťaž a po zelenej dole, obe okolo 20 km. Pohybujete sa však po hranici Schengenského priestoru, tak rátajte s tým, že vás môže kontrolovať hraničná polícia.

Jednoduchšie túry môžete absolvovať z obce Osadné do PR Udava (cca 4 hod.) alebo 7 km okruh z Uličského Krivého do NPR Rožok po nedávno vybudovanom náučnom chodníku.

Jaskyne a pralesy v okolí Prievidze

Takýchto pokladov - pralesných porastov i jaskýň máme na Slovensku omnoho viac, nie sú to len tie zapísané v spomínanom zozname. K Prievidzi najbližšia sprístupnená jaskyňa (ak nerátam Bojnickú hradnú jaskyňu) je Harmanecká.

Ešte existuje zoznam verejnosti voľne prístupných jaskýň, z okresu PD sa tam nachádzajú Brložná diera, Brloh a Košútova

jaskyňa v Strážovských vrchoch a Hájska jaskyňa nad Ráztočnom v pohorí Žiar. Ostatné jaskyne sú chráneným územím so zákazom vstupu.

Najbližšie prístupné porasty pralesného charakteru sú Veľký Grič, Veľká skala, Biely Kameň a Vtáčnik. Ale o nich bude reč možno v inom diele. Dovtedy majme oči i srdce otvorené vnímať a ďakovať za rozmanité poklady okolo nás.

Text a foto: Marek Šimurka

Gombasecká jaskyňa

Použité zdroje:

<https://whc.unesco.org/en/statesparties/sk>, https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_World_Heritage_Sites_in_Slovakia, <http://www.ssj.sk/sk/>, <http://www.unesco.sk/jaskyne>, <https://www.krasnohorska-jaskyna.sk/>, <http://www.unesco.sk/karpaty>, <https://mapy.dennikn.sk/>, <http://webgis.biomonitring.sk/>, <https://www.pralesy.sk/lokality/>

Hľadal poklady histórie a viery

Svätý Jozef Bilczewski

„Bol to jeden z najväčších biskupov svojej doby,“ povedal o Jozefovi Bilczewskom pápež Pius XI. A bodaj by nie. Získal dva doktoráty, no zostal pokorný a nábožný. Vždy stál na strane chudobných. A hoci najskôr hľadal poklady poznania právd viery a znalosti kresťanskej archeológie, svoje bohatstvo našiel napokon predsa len v biednych.

Jozef Bilczewski sa narodil 26. apríla 1860 vo Wilamowiciach v chudobnej roľnícko-remeselníckej rodine. Bol najstarší z deviatich detí. Do školy chodil najskôr vo svojom rodnom meste a neskôr vo Wadowiciach, kde aj zmaturoval. Vstúpil do seminára v Krakove a v roku 1884 bol vysvätený za kňaza.

Úspechy vo vede

Jozef túžil ísť okamžite do pastorácie, ale predstavení rozpoznali jeho talent a poslali ho na ďalšie štúdiá. Najskôr získal doktorát z teológie vo Viedni a potom pokračoval v štúdiách v Ríme a v Paríži. Tu sa venoval najmä výskumu kresťanského staroveku, v ktorom dosiahol výrazné úspechy.

Napísal prácu *Kresťanská archeológia v histórii Cirkvi a dogmy*, vďaka ktorej sa habilitoval na Jagelovskej univerzite. Stal sa profesorom dogmatiky na univerzite v Lvove a neskôr bol aj jej rektorom. Venoval sa propagácii nového vedného odboru - kresťanskej archeológie, v ktorej používal veľmi inovatívne výskumné metódy.

Študenti si profesora Bilczewského veľmi vážili. Mali radi jeho prednášky. Oceňovali ho i ostatní pracovníci univerzity. Bol považovaný za učenca svetového formátu, ktorý poctivo hľadal pravdu. V tomto období publikoval veľa článkov

týkajúcich sa oblasti jeho vedeckého výskumu.

Modlitba i aktivita

Univerzitné obdobie života Jozefa Bilczewského ukončilo rozhodnutie pápeža Leva XIII., ktorý ho v roku 1900 vymenoval za ľvovského arcibiskupa. Jeho biskupským heslom sa stali slová: „*Horlivo sa venovať záležitostiam svätej Cirkvi.*“ A tieto slová svojím životom aj naplnil.

Bol mužom častej modlitby, ale i početných činov. Vďaka nemu bolo postavených mnoho nových kostolov, kaplniek či škôl. Staral sa o nové kňazské a rehoľné povolania. Pravidelne navštevoval farnosť svojej diecézy a písal pastierske listy, v ktorých obhajoval pravdy viery. Hovoril, že bojovať treba s bludmi, nie s ľuďmi. Zdôrazňoval skutočnosť, že Boh má mať v živote každého prvé miesto.

Myšlienky mieru

Jozef vždy stál na strane pravdy. Bránil slabých, utláčaných a vykorisťovaných a zdôrazňoval, že základom spoločnosti má byť spravodlivosť vedená kresťanskou láskou. Propagoval časté sv. prijímanie veriacich i včasné sv. prijímanie detí, ktoré do Cirkvi zaviedol pápež Pius X.

Prvá svetová vojna zničila mnohé z jeho diel, no po jej skončení sa odhodlane pustil do ich opätovného budovania. Obracal

pozornosť ľudí k myšlienkam odpustenia a mieru a podnecoval ich k nasledovaniu života Panny Márie plného odovzdanosti.

pozornosti. Blahorečil ho pápež Ján Pavol II. v roku 2001, svätorečený bol v roku 2005 pápežom Benediktom XVI.

Arcibiskup Jozef Bilczewski zomrel 20. marca 1923 na leukémiu. Jeho srdce bolo umiestnené v Ľvovskej katedrále, ale telo pochovali presne podľa jeho prania na Janovskom cintoríne pre chudobných, ktorí boli po celý život v centre jeho

Pripravila: Petra Humajová

Životopisné údaje:

Ž. Podtejski: Sol' zeme a svetlo sveta 6, www.researchgate.net, www.upwikics.top
Foto: www.en.wikipedia.org

Spomienka

Dňa 3. augusta 2022 sme si pripomenuli 20 rokov, čo si Pán Boh k sebe povolal nášho drahého manžela, otca a starkého, **Mgr. Jána Murina**. Za tichú spomienku s modlitbou ďakujú manželka a deti s rodinami.

Ponuka nájmu nebytových priestorov v centre Prievdzze

Rímskokatolícka cirkev Farnosť Prievdzza-mesto ponúka do nájmu nebytové priestory v podkroví budovy na Hviezdoslavovej ulici č. 2, ľudovo nazývanej dievčenská škola, v centre mesta Prievdzza.

Nebytové priestory doteraz používali nájomcovia - živnostníci: kaderníctvo, nechtové a tetovacie štúdio. S majiteľkou kaderníctva je možné sa dohodnúť na ponechaní časti zariadenia. Viac fotografií si môžete stiahnuť na stránke www.bit.ly/hviezdoslavova2.

V prípade záujmu o obhliadku volajte 0905 666 591 (Vladimír Pavlove), so žiadosťami o nájom sa obracajte na farský úrad e-mailom: farapd@farapd.sk, telefonicky 046/542 28 01 alebo osobne - Mariánska ul. 4, Prievdzza.

Priestor 1
(bývalé kaderníctvo)
rozloha - 20,3 m²
nájom - 139,41 €
energie - 60,59 €
spolu - 200 €
voľný - okamžite

Priestor 2
(bývalé nechtové štúdio)
rozloha - 16,5 m²
nájom - 90 €
energie - 60 €
spolu - 150 €
voľný - okamžite

Priestor 3
(bývalé tetovacie štúdio)
rozloha - 33,7 m²
nájom - 120 €
energie - 40 €
spolu - 160 €
voľný - okamžite

Milé deti!

Prázdniny sú ešte v plnom prúde a ja verím, že si ich aj naplno užívate. Istotne ste boli už niekde na výlete a priniesli ste si odtiaľ nejaký ten poklad, niečo, čo je pre vás zaujímavé alebo vzácné. A viete, že aj každý z vás je poklad? Pre nebeského Otca sme každý jeden z nás vzácny poklad, ktorý si chráni, miluje a stará sa oň!

Čo je pre vás pokladom? Zamyslite sa... Môže to byť nejaká osoba, ktorá je tiež pre nás vzácná. Alebo nejaký drahý dar. No najlepší poklad je taký, ktorý nám nik nevezme, napríklad milosrdenstvo, láska, dary Ducha Svätého alebo Božie slovo. To sú vzácne poklady, ktoré obohatia srdce, dušu i celý život.

Pestujte a uchovávajújte si ich kamaráti, aby mal nebeský Ocko z vás radosť a aby ste raz ako jeho vzácne poklady mohli prísť do jeho kráľovstva.

Vaša Evka

Nanebovzatie Panny Márie 15.8.

Sviatok sv. Bartolomeja, apoštolu, patróna našej farnosti 24.8.

Sviatok sv. Jozefa Kalazanského, zakladateľa piaristov 25.8.

Rubriku
pre deti
pripravila
Eva
Trepáčová

K R Í Ž O V K A

Výrok sv. Pátra Pia: „Kto nikdy nerozjima, je ako človek, ktorý sa nikdy nepozrie do zrkadla. Ani nevie, či je upravený, a takto (dokončenie v tajničke).“

Pomôcky: Hvar, edikt, vabank, tanín, Aša	Nástroj na zamykanie a odomykanie	Rudolf skrátené	Ukrajinské mesto pri Čiernom mori	Rezal pilou		Precitla zo sna	Rhode Island (značka)	Stávka o všetko, o celý vklad	Bodavý hmyz	Písacia pomôcka	Novinka, obnovenie, zavedenie nového	U nás bežný drobný vták
Frkaj vodou (napr. bielizeň)					Originál, pôvodný dokument							
3. časť tajničky					Majúci záhyby, volány							
Osud, úloha, povinnosť					Značka veľičiny energie		Umelecký sloh					
							Nadobudlo život					
Niečo, voľačo					2. časť tajničky				Farba na vajička			
									Astát (značka)			
	Čo vzpružuje, povzbudzuje	Milodar (biednemu)								Plošná miera 100 m ²		
Vlastnou rukou (pri podpise)			Chorvátsky ostrov	Úradný výnos						Cestovná kancelária		
				Predložka so 6. pádom						Semenná časť obilnín		
Zbavil sa (niečoho) vyhodnením								Súcitne, láskavo	Značka automobilov			
									Kráčajú			
Predtým, skôr, kedysi				Násilím rozdelila								Druh ryby (často v konzerve)
				Dubový porast								
Usmerňujú činnosti druhých							Ženské meno (26. 2.)				Rímska číslca 1000	
											Kroviny, húština	
Zotrú, poutierajú					Síra (značka)		Tlakom vylupuje orechy					
					Kto ladí hudobné nástroje		Trieslovina (vo víne)					
Čítoslovce smiechu			Rozmočená zem						Rímska číslca 500	Skratka okr. Ružomberok		
			Zmes zvukov							Patriace vám		
Spojka		Zábava (deti)				Vitamin (retinol)		Priestranstvo pri dome				
		Dopravné označenie nemocnice				1. časť tajničky		Ruské mesto				
	Povrch tekutiny									Latinský pozdrav		
	Dvojhláska											
Jód (chemická značka)		Zazrieš, zistiš								Zhotovoval šitím		
MPZ Španielska		Kačka po česky								Európska environmentálna agentúra		

Tajnička osemsmierky z minulého čísla znie: „bude cudzincom mne.“

Pripravila Mária Suriková

Farská kronika od 26. júna do 27. júla 2022

Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:

Matias Krcha
Melani Krchová
Jakub Vaňo
Natália Ulická
Sára Šťastná
Filip Belan
Katarína Zieglerová
Maxim Geráth
Melissa Bihariová
Hana Dobrotková
Eliška Zelenáková
Samuel Zelenák
Hana Kmecová
Nina Kmecová
Alexej Shatagin
Stella Nyitray
Benjamin Žabenský
Noel Mizák
Michal Adámik
Patrik Škrobák
Jakub Paraík
Matej Pekár
Filip Zamiška
Ella Homolová

Manželstvo uzavreli:

Marián Púčik - Romana Grolmusová

S kresťanskou nádejou na stretnutie vo
večnosti sme sa rozlúčili so zosnulými:

Albína Kurpitová, 88 r.
Mária Černáková, 83 r.
Štefan Žufovský, 88 r.
Irena Bišofová, 78 r.
Anastázia Bojdová, 81 r.
Zdenka Radičová, 69 r.
Jozef Minich, 77 r.
Jozef Čertík, 82 r.
Dušan Mitko, 65 r.
Anna Gondová, 87 r.
Igor Turcel, 58 r.
Tibor Janík, 68 r.
Ján Šramka, 83 r.
Eva Hanová, 82 r.
Jozef Danko, 85 r.
Oľga Šarinová, 62 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením BÚ
v Banskej Bystrici č. 1127/98
Evidenčné číslo periodickej tlače:
EV 5759/19

Názov: Bartolomej
Periodicita: mesačná
Vydavateľ: Rímskokatolícka cirkev,
Farnosť Prievidza-mesto, Mariánska 4,
971 01 Prievidza, IČO: 31938671
Cena výtlačku: 0,50 €
ISSN: 2644-4658

Zodpovedný redaktor: Alojz Vlčko
tel.: 0902 202 898
e-mail: alozj.vlcko@gmail.com
Vedúca vydania: Petra Humajová
Grafika: Beáta Voskárová
Redaktori: Jozef Repko, Pavol Škovrá-
nek, Jozef Durkot, Elena Cagaňová,
Anna Gálová, Štefan Kollár, Zuzana
Liptáková, Mária Melicherčíková,
Mário Orság, Mária Pytlová,
Eva Trepáčová, Miroslav Turanský

Kontakt:
tel.: 046/542 28 01, web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej
Mariánska 4, 971 01 Prievidza

Foto:
str. 1, 2 - Alojz Vlčko
str. 3 - Štefan Kollár
str. 35 - Juraj Maroši
str. 36 - animátori farského tábora

Tlač: Patria I., spol. s r. o.
Upozornenie:
Redakcia si vyhradzuje právo výberu
a úpravy príspevkov. Rukopisy nevraciam.

Piaristický tábor, Skalka pri Kremnici, 3. - 9. júla 2022

Farský tábor, Kostolány pod Tribečom, 17. - 23. júla 2022

